

צילום: יאיר המרשלג

ארוחת שיש בחד"א בחסות קבוצת חבצלת וצוות חדר האוכל

תוכן העניינים

הגינה שלי /
הפעם עם אמיר פרטיג
עמוד 16

אימון כיתת כוננות / אפי שריר
עמוד 18

הלהט"ב בישראל / נמרוד קודלש
עמוד 20

מיומנה של רכזת הגיל השלישי /
איריס פיאנקו-סרף
עמוד 22

הרהורים בעניין בית תפילה /
לילך צליק
עמוד 24

פינת הטבע של עירית /
עירית שני
עמוד 24

שולחן עורך
עמוד 4

דו"ח מנהל הקהילה
עמוד 6

מספידים את דוידקא אדוט
עמוד 8

שיחה עם מאי יחזקאל /
מירב גרץ-רון
עמוד 10

פרוטוקול ישיבות מזכירות רחבה
עמוד 12

פרוטוקול ישיבת הנהלת קהילה
עמוד 14

מהבלתי פורמלי / מאי יחזקאל
עמוד 14

החודש לפני... / מרית רון
עמוד 26

מהמטבח שלי / רית בן זאב
עמוד 27

החידון של גדעון / גדעון ורדי
עמוד 27

"התנועה צריכה להיות דיין" / ניר
יהודאי
עמוד 28

נזכור - נפטרו בחודש יוני
עמוד 31

בשמיר

עורכות: נעמה אבני-בייפוס ומירב גרץ-רון.

מעצבת: יעל קמחי-אוראל.

מדורים קבועים: עירית שני, רית בן-זאב, איריס פיאנקו-סרף, גדעון ורדי, ניר יהודאי.

דפוס דיין, קרית שמונה.

שולחן עורך

חילוניים ודתיים כאחד. היא דורשת שוויון זכויות חברתי ומדיני גמור לכל אזרחיה ללא הבדלי דת, גזע ומין. החוקים המוצעים כיום על ידי הממשלה הנבחרת בישראל נוגדים את מגילת העצמאות ובכל זאת יש ציבור גדול שמצדד בהם. זו ההתנגשות, זה הקונפליקט, על זה יצאנו למחות ברחובות ובצמתים.

החוק הראשון, המאפשר התנהלות לא-סבירה, עבר ביום ב', 24.7.2023, בקריאה שנייה ושלישית בהיותו של שמייר אי של שפיות בתוך הכאוס המטלטל סביב. ובכל זאת, עם נחיתת נסעתי לקפלן למחות וגם לקבל עידוד מהישראלים הרבים שכמוני מוכנים להילחם ולמחות נגד הניסיון לשנות את הגדרת הישראליות כפי שנוצרה על ידי מייסדי ובוני הארץ.

בעלון החדש תמצאו הרבה מ"החיים עצמם", והגיליון הבא יצא לקראת חגי תשרי וגם הוא יעסוק בחיים עצמם. כי זה מה שיש.

בתמונות: אנשי שמיר מפגינים בירושלים ובגומא

שלום לאנשי שמיר וכל קוראי העלון! הקיץ לוחט והמדינה רותחת. אין מפלט ואין מקום להתנתק ולהירגע בו. אז אנחנו שואלות: איפה הם החיים עצמם? איפה יש היום דבר כזה "החיים עצמם"? ואולי בימים טרופים אלה אין דבר כזה החיים עצמם.

שלושה שבועות לא הייתי פה. פיזית לא הייתי, אבל תודעתית הייתי פה כל הזמן. בזמן ששהיתי בלוס אנג'לס הרגשתי שבבית מתנהלת מלחמה. הידיעות זורמות כל העת, מערצני החדשות וקבוצות הוואטס-אפ הרבות. מאבקי כוח ניטשים בין קבוצות אזרחים עם אידאולוגיות חיים שונות ובין פוליטיקאים עם שאיפות ותאוות כוח. מעטים ביותר ממשיכים להתנהל כאילו כלום לא קורה מסביב, רובנו עוסקים בנושא החקיקה והמחאה שמנסה למנוע אותה בדרך זו או אחרת.

ובתוך כל אלה, קורים דברים. שברים של החיים עצמם - ילדים הולכים למסגרות, מבוגרים הולכים לעבודה, צריך לערוך קניות ולבשל, לטפל בתינוקות, בעלי חיים, בגינה ובעציצים. שום דבר אינו עוצר. ועל זה בעצם המלחמה: איך ייראו החיים עצמם אם החקיקה תעבור. קיבלנו הצעה אל תוך הרעיונות של מציעי החוקים: הפרדה מגדרית במקומות ציבוריים (קופת חולים, ספרייה עירונית, בתי קולנוע); הפרדה מגדרית בפארקים ציבוריים (הסחנה, אינדי פארק שליד הירדן); השבתת התחבורה הציבורית בשבת; סירוב למתן שירות על בסיס אידיאולוגי. משם תהיה הדרך קצרה להתערבות בלבוש והתנהלות מחוץ לבית.

שאלו את עצמכם איך ייראו דברים טריוויאליים כגון קניות בסופרמרקט, רחצה בים, האם תותר אכילה של צ'יבורגר או פיצה פפרוני? איך ייראו אירועי תרבות ללא שירת נשים? לא מזמן בוטלה הופעת נערה באירוע תרבותי במועצה האזורית מרום הגליל בגלל נוכחותו של אדם חרדי אחד באירוע.

פגיעה במיעוטים אופיינית מאד לדיקטטורות מתהוות. דוגמה לכך ניתן כבר לראות בחוקים החדשים נגד קהילת הלהט"ב בהונגריה של אורבן. הממשלה הנוכחית בישראל חתמה על הסכמים קואליציוניים מחייבים עם גורמים דתיים וחרדיים המדירים ומגבילים נשים ורואים בלהט"ב סטייה ועבירה.

המלחמה המתנהלת בימים אלה ברחבי מדינת ישראל היא על החיים עצמם. מלחמה על צביון הישראליות שלנו: האם נהיה ישראלים יהודים ליברלים עם חוקה וחוקים דמוקרטיים, או ישראלים יהודים הלכתיים החיים לפי דין תורה. על מגילת העצמאות חתומים יהודים

דו"ח מנהל הקהילה / עובד בן זאב

ושבו בנים לגבולם

בכל מה שקשור לקליטת בני התושבים, נראה שאנחנו על סף קו המטרה. בחודשים האחרונים עמל הצוות על גיבוש מתווה מפורט, תוך שיתוף והידברות עם נציגים מטעם התושבים. הפגישות והשיחות של הצוות המורחב היו ברובן ברוח טובה, עם הבנה שהנושא מורכב ולא-פשוט, אך לכולם ברור כמה חשוב שנגיע למתווה טוב דיו. במהלך יולי נפגש הצוות עם כ-20 חברי קיבוץ, פירט באוזניהם את המתווה המוצע וליקט מהם תובנות. במהלך אוגוסט הצוות ינתח את התובנות הללו, ובמידת הצורך יכניס שינויים כאלה או אחרים בטיטת המתווה. הצעד הבא יהיה הצגת הדברים בפני המזכירות הרחבה, ולאחר מכן נגיע לשלב האחרון - הצבעה בקלפי על קבלת המתווה. כפי שנאמר כמה פעמים בעבר (הן בצוות והן בציבור הרחב) - יש לנושא הזה חשיבות אסטרטגית משמעותית לשמיר, וכולנו נרוויח מקליטה של צעירים "שמיריים" איכותיים. סוף סוף אני שמח להגיד שאנחנו קרובים מתמיד לקו הגמר של התהליך הארוך והלא-פשוט הזה. שיהיה לנו בהצלחה.

"המורכבות אף פעם לא קל איתה. אבל הרבה יותר מעניין איתה" (שהרה בלאו).

וכאילו שלא היה לנו מספיק עניין בתקופה זו, לאחר כעשר "שנות שקט" חזרה ועלתה לדיון פתיחת בית תפילה בשמיר ביום כיפור. כמו נושאים נוספים שמעסיקים את הקהילה גם הנושא הזה מורכב, ולא פחות מכך - רגיש. לאורך השנים אפילו עצם הדיון בו הוציא מחלק מחברי הקהילה אגרסיות מיותרות והתבטאויות שאינן מתאימות לדרך הדיאלוג, ההכלה והכבוד ההדדי שבה בחרנו.

כיום, יש בשמיר מספר לא-מבוטל של אנשים שבעבורם יש ליום כיפור משמעות מיוחדת (ראו כתבה של לילך צליק בגיליון זה). אמנם רובם מגדירים את עצמם כחילונים לחלוטין, אבל ביום זה חלקם בוחרים לצום, ולתפילות יום כיפור יש בעיניהם משמעות גדולה. לאחרונה התפרסמה "פנייה" של כ-160 איש מחברי הקהילה, שביקשו לקיים תפילות ביום זה במבנה ציבורי בקיבוץ. לפני כמה שבועות נערכה שיחה פתוחה במועדון לשם החלפת דעות בנושא, שיתוף בחששות ואף ניסיונות להסבר ולהפגת החששות הללו. בפגישה נכחו כ-65 חברי קהילה, והיא התקיימה ברוח טובה ובתרבות דיון ראויה לציון. אחת ממטרותיה הייתה הורדת גובה הלהבות סביב הנושא, והחווייה האישית שלי הייתה שהצלחנו בכך. בהמשך התאסף צוות שהביא בפני המזכירות הרחבה הצעה לבית תפילה (ליום כיפור בלבד). לפי ההצעה יערך

"תמיד הכי חשוב לפני עלות השחר" (שלום חנוך).

בחודש מרץ כתבתי כאן על ההפגנות של אותו הזמן נגד הניסיונות להפיכה משטרית. בדיוק באותה העת הכריזה הקואליציה על השהיית תהליך החקיקה האנטי דמוקרטי שהובילה, ואיכשהו היה נראה שאולי השד לא כל כך נורא, ושבאמצעות הידברות ופשרה דו-צדדית נצליח להגיע להסכמות רחבות, שאמנם יעשו שינויים שאולי נדרשים בממשק העדין שבין הממשלה (והכנסת) לבין בית המשפט, אבל לא יהיו קיצוניים כמו שרצו ותכננו יריב לזין ושמחה רוטמן.

ככל שנקפו הימים, התחדשו הניסיונות להמשך החקיקה. לאחר שלעיתים היה נראה שעם בוא הקיץ קצת נגמרת האנרגיה בהפגנות, בשבועות האחרונים המחאה עלתה מדרגה. מיום ליום נעשו עוד ועוד ניסיונות מכל הצדדים להפעיל לחץ על הממשלה לעצור את המהלכים ההרסניים למדינה. משרתי מילואים רבים הודיעו כי אם החקיקה תושלם הם יפסיקו את התנדבותם, נעשו השבתות של סקטורים שונים במשק, ואפילו התבטאויות פומביות של גורמים אמריקאיים בכירים, ובראשם נשיא ארה"ב, נגד המהלך. והאמת, לאורך כל התקופה הייתי בטוח שברגע האמת משהו יקרה. אולי ביבי יבין שאנחנו בדרך לתהום ויבטל את המהלך, אולי חלק מהחברים היותר שפוים ובעלי אומץ הלב הציבורי בקואליציה יתעשתו ויצאו באופן נחרץ נגד החקיקה, או שאולי בסופו של דבר יצליחו הצדדים להגיע להסכם פשרה. אבל כמאמר המשפט הידוע - "כגודל הציפיות, גודל הכריות". היום, כשאני כותב דברים אלה, אישרה הממשלה את סעיף "ביטול עילת הסבירות". מאותו רגע ועד עכשיו (ממש טיפה לפני חצות) מתקיימות הפגנות ענק בכל הארץ, כבישים נחסמים, עימותים אלימים מתרחשים בין מפגינים לבין כוחות המשטרה, ואירוע קיצוני שבו התעמת הרבש"צ של קיבוץ חצרים עם תומכי ההפיכה המשפטית הגיע עד לירי באוויר (שבנס נגמר ללא נפגעים בנפש). איכשהו מרגיש לי שמפה כבר באמת שום דבר לא יהיה כמו פעם. מפחידה אותי המחשבה שאנחנו נמצאים בנקודת אל-חזור, ושמפה תבוא התדרדרות מהירה שתגרור מעשי אלימות, ובהמשך אולי אפילו מלחמת אחים. לצערי, נראה שלא נדרש הרבה כדי שזה יקרה. כולי תקווה שכחברה נדע להתגבר על רגעי המשבר האלה, לתקן את שנעשה, ולאחות את הקרע בעם שמפלג אותנו כל כך.

טקס בחסות אגף התרבות וברוח התנועה הרפורמית, תוך הימנעות מכל ביטוי של כפייה דתית. ההצעה זכתה לתמיכה גדולה במזכירות הרחבה, ובמהרה בימינו יובא הנושא להצבעה בקלפי. גם פה - שיהיה לנו בהצלחה, ושנדע לקבל אל תוצאות ההצבעה, יהיו אשר יהיו.

"המקנא חומד את כרם שכנו, והקנאי שומר על מה שברשותו" (אגרי ז'נסון).

בעוד עשר המשפחות שנרשמו לבנייה בשכונת הכרם ג' עומלות על קבלת היתרי בנייה, מרכז קבלנים ותחילת הבנייה בשטח, אפשר כבר לראות מעבר לפינה את הולדתה של שכונת הכרם ד'. ההרשמה לבנייה בשכונה זו נסגרה זה עתה, ויש לנו תשע משפחות שעומדות בקריטריונים לבנייה. בעוד כשבוע תיערך הגרלת המגרשים, וכולי תקווה שתוך שנתיים וקצת מהיום יאוכלס גם חלק זה של השכונה. לאחר האכלוס יאלץ השלב הבא של שכונת הכרם לחכות לאישור המדינה את תוכנית התב"ע החדשה שהגשנו. הבנייה בשכונות אלה נותנת לנו אפשרות לדינמיות במעברי הבתים, ומפנה בתי מעבר למשפחות צעירות חדשות שחוזרות לחיות בשמיר.

שינויים באגף החינוך הבלתי פורמלי

לפני כמה חודשים הודיעה לי מאי יחזקאל, מנהלת אגף החינוך הבלתי פורמלי בשמיר, על החלטתה לעזוב בסוף הקיץ את שמיר (ואת משרת מנהלת האגף), ולחזור לכור מחצבתה - קיבוץ רמות מנשה (ראו ריאיון עם מאי בגיליון זה). לאחר תהליך גיוס ומספר לא-מבוטל של ראינות, המליץ צוות האיתור על הדס גרינפלד לתפקיד מנהלת אגף החינוך הבלתי פורמלי. בהמשך נפגשה הנהלת הקהילה עם הדס, ואימצה את המלצת הצוות. לפני כשבוע אישרה המזכירות הרחבה את הבחירה, והחפיפה בין הדס למאי כבר בעיצומה. אני רוצה לנצל את ההזדמנות ולהודות למאי על שנתיים מופלאות של עשייה, תרומה, אכפתיות, והרבה הרבה שעות של השקעה בכל מה שקשור לתחום החינוך בשמיר, ולאחל לה בהצלחה בהמשך הדרך. להדס אני מאחל הצלחה רבה בתפקיד החדש והמאתגר.

שינוי נוסף שנכנס השנה הוא המעבר משלושה "דואונים" (חצב א'-ב', שיבולת ג'-ד', מנגו ה'-ו'), לשני "תלתונים" (חצב א'-ג', מנגו ד'-ו'). המהלך נובע מהעובדה שאנחנו נמצאים במגמה של התייצבות על מספר ילדים נמוך יותר מלפני כמה שנים, וכן מסיבות פדגוגיות שונות. בסוף החופש הגדול יתבצע השינוי הזה. בלי (ועם) קשר, במבנה "שיבולת" ייעשה השנה שיפוץ, והבית יותאם טוב יותר לצרכי התלתונים. השיפוץ יתחיל עם תחילת שנת הלימודים (ספטמבר, כן?), וכולי תקווה שבפסח הקרוב ילדי תלתון מנגו כבר יאפו מצות בטאבון של מבנה "שיבולת" המשופץ.

עד כאן להפעם.

אני לא יודע להגיד אם באמת חם השנה יותר מתמיד, או שסתם נדמה לי. בכל מקרה (ואם זה מנחם פה משהו), אני יכול לומר במידה גדולה של ביטחון שתוך חודשיים וחצי מזג האוויר יהיה הרבה יותר נעים ומפנק. בינתיים תהנו מהמזגנים 😊.

עובד

עדכון משלא"ג / שי שפיגלר

לחברי קיבוץ שמיר, שלום, אבקש לעדכן שהמהלך להוצאת חברת שלא"ג מהבורסה הושלם בהצלחה.

כפי שכבר פרסמנו לפי כשבועיים, בהמשך להזדמנות שנוצרה בשוק, ומתוך אמון בחברה וראייה אסטרטגית ארוכת טווח, יזם הקיבוץ באישור ההנהלה הכלכלית מהלך להוצאת חברת שלא"ג תעשיות בע"מ מהבורסה לניירות ערך והפיכתה לחברה פרטית.

המהלך נעשה בשיתוף פעולה עם קבוצת "הפניקס", ושני הגופים ביחד - שמיר ו"הפניקס" - פרסמו אתמול הצעת רכש כדי לרכוש מידי הציבור את מלוא מניות החברה ולהפוך אותה לחברה פרטית שבעלי מניותיה הם הקיבוץ ו"הפניקס". ההחזקה בחברה הפרטית תהיה של קיבוץ שמיר (80%) וקבוצת "הפניקס" (20%). בכך תגדל אחזקתנו בחברה מכ-77.3% כיום ל-80%.

עוד אציין שקבוצת "הפניקס" מחזיקה כיום, לפני המהלך, כ-12.7% ממניות שלא"ג. הקבוצה היא גוף מוסדי מהמובילים בארץ, והיא מנהלת בין השאר השקעות ישירות במגוון של חברות פרטיות במטרה להביא להתפתחותן ושגשוגן. אנו מוצאים בה שותף אמין, הרואה עין בעין עמנו את כוונת הקיבוץ להמשיך את ההשבחה, הצמיחה והפיתוח של החברה.

קיבוץ שמיר ממשיך לראות בשלא"ג השקעה טובה, התואמת את האסטרטגיה שלנו כבעל שליטה הרואה לטווח ארוך ומאמין ביכולת החברה ומנהליה להמשיך ולפעול להצמחתה והתפתחותה.

כנהוג, אתם מתבקשים להימנע ממסירת פרטים בנושא. אם אתם מקבלים פנייה מכל גורם, תקשורתי או אחר, הפנו אותם בבקשה אלי.

בשם ההנהלה הכלכלית,

שי שפיגלר

הספד של גיל, ניב ואילן לדווידקא

אבא.

אם היו מספרים לסבא מאיר, לפני 92 שנה, שהבן שלו, דוד, שזה עתה נולד, יקבר כאן בארץ-ישראל, במדינת ישראל, בקיבוץ שבנית, הוא לא היה מאמין.

אבא.

נולדת פג. בתוך קופסת נעליים, עטוף צמר גפן, היית שורד כבר מיומך הראשון.

סיפור חיך שלוב בסיפורם של הקיבוץ, העם והמדינה. כילד קטן גדלת בתקופת השואה. קטן, אבל מלא באומץ ותושייה. כילד כבר היית אחראי על תפעול החנות של סבא כשאסור היה לו לצאת לעבודה. כלילה פיזרת כרוזים והברחת אוכל לפרטיזנים הבולגרים. כשאספו את כולכם לקראת המשלוח למחנות ההשמדה, חמקת דרך הגדר ורצת הלוך וחזור לעדכן את החלק של המשפחה שהצליח להתחבא. אבל הבולגרים, כמו הבולגרים, לא הבינו מה הבעיה עם היהודים, ובאחת מהפעמים הבודדות של המלחמה ההיא המשלוח נמנע.

משם למדת, ולימדת אותנו להיות קודם כל בני אדם. לימדת שאנשים ותכונות אנושיות מתקיימות בקרב כל אדם בכל העולם.

כנער צעיר עלית כלילה בהיחבא על אוניית מעפילים עם קבוצת השומר הצעיר. בדרך הייתם צריכים לחטוף את המדריכה מביתה, שכן הוריה סירבו לאפשר לה לנסוע. באוניה הקטנה והצפופה חציתם את הים הגדול עד שהבריטים עלו על עקבותיכם ועצרו אתכם.

במעבר לאוניית המעצר הגדולה התיק שלך נפל לים. הגעת חסר כל למחנה המעצר בקפריסין. בהמשך הקבוצה קיבלה אישור עלייה, ועלייתם למחנות העולים בנתניה. משם עשיתם את הדרך לכאן, לשמיר. בדרך, כשעצרתם בטבריה, הכריזו על הקמת המדינה. רקדתם הורה ברחובות כשמצידה השני של הכנרת כבר נשמעו הקרבות ואמבולנסים עם פצועים החלו להגיע.

הגעתם לשמיר - הגרעין הבולגרי. נגמר שלב הגלות ומתחיל שלב של בנייה ותקומה.

עם רובה קרבין ארוך יותר ממך, נער צעיר בין הקוצים הלך כלילה חשוך לעמדת השמירה. היית צעיר מכדי גיוס ל"הגנה", ומצאת את עצמך שומר על הקיבוץ. שוב רץ להעביר הודעות, הפעם בין הכוחות והעמדות.

התגייסת למחזור הראשון של הנח"ל כשבנים ובנות ביחד לא הייתה שאלה אלא כורח מציאות חוסר ברירה. התגאית מאד בכך שלחמת בכל מלחמות ישראל ושירתת במילואים עד גיל 55.

כגבר צעיר היית שובב לא קטן. אהבת את החיים, לבלות לרקוד, ומיצית אותם עד תום. התחתנת בגיל מבוגר עם אמא רוזלין זיכרונה לברכה, שעוד רגע תיקבר כאן ממש לצידה, שהייתה צעירה ממך בעשרים שנה. כשאמא רצתה להתחתן ביקשת ממנה שתחזור למשפחה באמריקה לתקופה, כדי שתחשוב ותחליט, ותדע שהיא בעצם בוחרת בשלושה - בך, בקיבוץ ובמדינה.

האהבה ביניכם הייתה גדולה וכך המשכת לאהוב אותה עד יום מותך. היינו משפחה אוהבת, שלמה ושמחה.

אבא, טיפלת בנו במסירות עצומה. לא נשבר, תמיד חזק, תמיד יציב, יודע מה נכון ויודע לקבל החלטה. למדנו ממך

הספד הקיבוץ לדוידקא

התאספנו כאן לחלוק כבוד אחרון לחברנו היקר דוידקאדוט, שנפטר לאחר חיים ארוכים ומלאי עשייה. בשנותיו האחרונות הוא היה חולה ונאלץ להסתמך על אחרים, מה שציער אותו מאד, אבל בימים אחרים הוא היה דוידקא התוסס, השמח, שידו בכל, אדם מלא תושייה ויוזמה, אי של יציבות ותמיכה במשפחתו, במקומות העבודה שלו ובמדינה שכל כך אהב.

דוידקא נולד ביוני 1931 בעיר פלובדיב - Plovdiv שבבולגריה, להוריו מאיר וסולטנה. הוא למד בבית ספר עברי ובגימנסיה, וגדל בתקופה האפלה של מלחמת העולם השנייה והשואה. כילד נועז ובעל תושייה הוא סייע למשפחתו באותן שנים וגם עזר למחתרת הבולגרית. משפחתו שרדה, והוא הצטרף לתנועת השומר הצעיר ויחד עם קבוצתו עלה לארץ באניית מעפילים שנתפסה על ידי הבריטים. המעפילים נשלחו לקפריסין, ובהמשך קיבלה הקבוצה אישור עלייה. ב-26 באפריל 1948 הם היו בדרכם לשמיר, כשנודע להם על הכרזת המדינה. לקיבוץ הגיעו, כ"השלמה הבולגרית" או "הבולגרים", בימי ראשית הקרבות של מלחמת העצמאות.

אחרי שהגרעין השתחרר משירות בנח"ל שב דוידקא לשמיר עם חבריו. כאן היה ממייסדי ענף המדגה ואחר כך עבר לעבוד במטע. בהמשך השתלב באופטיקה, שם עבד עד ליציאתו לפנסיה. הוא היה מעורב מאד בחיי הקיבוץ, ובין השאר היה מהרב"שים הראשונים של שמיר, וגם המשיך לשרת במילואים עד גיל מבוגר.

דוידקא ידע ליהנות מהחיים, ובעוד שחבריו התחתנו והקימו משפחות, הוא רקד במסיבות והכיר למתנדבות את חיי הקיבוץ... בגיל מבוגר יחסית פגש את רוזלין ז"ל, מתנדבת צעירה ויפה שעבדה איתו במטע. למרות הפרש הגילים ניצתה ביניהם אהבה גדולה, והם נישאו והקימו משפחה יפה ומלוכדת, שבמרכזה הבנים האהובים גיל, ניב ואילן. דוידקא אמר אז שלקח לו אישה צעירה כדי שתטפל בו לעת זקנה, אבל הגורל רצה אחרת והוא והילדים נאלצו להיפרד מרוזלין הרבה לפני זמנה. דוידקא מעולם לא הפסיק לאהוב אותה, ומאז פטירתה היו הילדים מרכז עולמו. הוא טיפל בהם באהבה גדולה ומתוך מחויבות מוחלטת, וזכה לראותם הופכים לאנשים מוצלחים ולבעלי משפחות חמות. בשנותיו האחרונות הם טיפלו בו באהבה גדולה וסייעו לו להזדקן בכבוד.

עם הבנים, הכלות, הנכדים וכל המשפחה אנו אבילים על לכתו של דוידקא, אחד מהחברים המסורים והמיוחדים שהיו שותפים לבניין הקיבוץ. נזכור אותו כפי שהיה בשנותיו הטובות והארוכות - אכפתי, שמח, איש רעים להתרועע ואב נפלא.

יהיה זכרו ברוך.

מה היא מחויבות, מה היא אהבה אמיתית ואיך לאהוב משפחה. מכאן הפכנו אנחנו להיות כל עולמך. הקפדת על כל פרט בחיינו ולא נתת שום הנחה. כילדים ונערים עבדנו איתך במטע. לימדת אותנו חריצות, עצמאות, תושייה ועשייה מוקפדת מתוך כוונה ומחשבה. הקפדת על הלימודים, על התנועה, שנהיה קרובים, שנהיה קרביים ושנלמד רק בטכניון הנדסה.

היית שם בשבילנו בכל שלב והיית גאה. ראית בהצלחתנו הצלחה שלך. לימדת אותנו חשיבה עצמית, לגבש עמדה, להגיד את דעתך גם כשאינה פופולרית ויש מחיר בצידה. את מה שאתה אומר תעשה, ובצורה הכי טובה. לימדת נחישות ומשמעת עצמית. לא לוותר ולא להישבר. לימדת יושרה.

לימדת אהבה.

יצאת לפנסיה, ראית אותנו מתפתחים ומקימים משפחות. נולדו לנו ילדים נפלאים ואתה התמלאת שמחה וגאווה. בשנים האחרונות הייתה לנו הזכות להחזיר לך קצת, הפעם אנחנו מטפלים בך. גם בימים האחרונים היית צלול וחזק בדעתך, ידעת לאסוף אותנו סביבך, לסגור מעגל ולהיפרד, לראות אותנו יחד ולתת הוראה אחרונה. נפרדת מאיתנו בתחושת השלמה וגאווה על הבית, על הארץ, הקיבוץ ובעיקר על המשפחה.

תודה אבא. נוח בשלום על משכבך.

אנחנו אוהבים אותך מאוד מאוד. תסתכל בנו ותראה אותך.

מי שנמצא כאן והכיר את אבא יודע עד כמה האהבה בינו לבין אמא הייתה גדולה ומופלאה. אהבה שהחזיקה עד היום, יותר משלושים שנה אחרי פטירתה. יש שיר אחד מיוחד שהיה שלהם, שאבא היה שומע ושר ורוקד יחד איתה. אבא ביקש שהשיר ילווה אותו בדרכו האחרונה.

שיחה עם מאי יחזקאל, מנהלת החינוך הבלתי פורמלי, לרגל סיום תפקידה / מירב גרץ-רוח

המשיכה כמדריכה במנגו, עד שנבחרה לניהול החינוך הבלתי פורמלי (חב"פ) בשמיר ונכנסה לנעליה הגדולות של רוני. כעת היא מסיימת כמעט שנתיים בתפקיד.

השאלה הראשונה והבלתי נמנעת למאי היא **איך את מרגישה בשמיר?** והנה תשובתה המשמחת: למרות שאני אוהבת את רמות מנשה ויש לי גאוות יחידה שם - אני מאד אוהבת את שמיר! הקהילה חזקה וטובה, הילדים נהדרים וההורים ממש אחלה. אני מקבלת הרבה תמיכה מכל המערכת. במקומות אחרים אני רואה לא פעם חוסר פירגון, לפעמים ממש תקיעת מקלות בגלגלים, ופה כולם עוזרים (יש כאן בעלי תפקידים ומנהלי אגפים מעולים!) ואפשר ממש להרגיש כמה החינוך חשוב לכולם. אני חושבת שזה לא טריוויאלי שמערכת מתפקדת כל כך טוב. יש לזה גם השפעה חיובית על המדריכים, בעיקר על אלה שגרים כאן אבל בסך הכל על כולם, כי הם מרגישים רצויים ומעורבים בקהילה.

איך הרגשת כשפנו אליך להיות מנהלת החב"פ, אחרי בסך הכל שנה של עבודה בשמיר? קצת הופתעתי, כי עמדתי לחזור לרמות מנשה, וגם הוחמאתי מכך שמאמינים בי. האמת היא שבמהלך השנה עשיתי קורס מנהלי חינוך בקהילות, אז הייתי קרובה לנושא וראיתי את ההזדמנות שניתנה לי.

איך היה להפוך למנהלת, ובמיוחד לנהל את הצוותים שהיית חלק מהם? לא היה פשוט להפוך למנהלת. אפילו לא הייתי מובילת בית לפני זה. יש בזה הרבה אתגר, אבל אני מאמינה בעצמי וביכולתי ללמוד ולהשתפר. לנהל אנשים זה מתגמל מאד, אבל גם אתגר. בחופש הגדול

כשסיימתי את הפגישה עם מאי, במשרדי החינוך שלי בית "שיבולת", הייתה לי תחושה מעורבת של הנאה וצער. הנאה - כי ממש כיף לשוחח עם בחורה צעירה וחכמה, רק בת 31 וכבר מלאה ידע וכישרון שכולנו נהנינו מהם בשלוש השנים האחרונות, וצער מסוים - כי היא עומדת לעזוב אותנו בקרוב ולשוב לקיבוצה, רמות מנשה. מאי היא בת רמות מנשה, והוריה ושניים מאחיה גרים שם. הגעגועים אליהם, ולקיבוץ שלה בכלל, הם הסיבה לחזרתה לשם עכשיו, ובכל זאת הצלחתי לשמוע ממנה שאם שמיר לא היה כל כך רחוק, היא הייתה נשארת כאן עוד קצת...

בתיכון היא למדה בתיכון מגידו שבעין השופט, ליד המוסד החינוכי שהיה בעבר "הרי אפרים" והיום הוא "רעות". היא נהנתה מהאפשרות לישון שם, מכיתה ט' ועד י"ב, וזוכרת את עצמה כנערה פעילה, מדריכה בשומר הצעיר, רכזת ועדת תרבות וספורט במוסד, ועוד ועוד. בצבא הייתה תצפיתנית בגזרת עזה ולאחר מכן קצינת איסוף, מ"מ איסוף וסמ"פ של תצפיתניות בגבול מצרים ועזה. אחרי יותר משלוש שנות שירות היא חזרה לרמות מנשה ועבדה כמדריכת נעורים בתקופה שבה ההרחבה של הקיבוץ הוסיפה (כמו אצלנו) הרבה ילדים למערכת. ההמשך היה נסיעה לקנדה ולדרום אמריקה, חזרה לארץ והדרכת נעורים בעין השופט, נסיעה להודו, קורס מדריכי טיולים, חזרה להודו ותחילת לימודי כלכלה ומשאבי אנוש במכללת תל-חי. בתקופת לימודיה גרה בדפנה ומלצרה ב"קוקיה", ובעקבות המלצות הגיעה לשמיר לעבוד כמדריכה בשיבולת. שנה לאחר מכן

הראשון שלי בתפקיד הייתי מאד מאד לחוצה מהיקף התפקיד והאחריות, אבל האנשים שאתם אני עובדת הם באמת מהטובים ביותר שיש. עשיתי טעויות בוודאי, אבל למדתי מהן, וגם גיליתי שלשותפים קל לעבוד אתי, ושאיני מצליחה ליצור השפעה טובה ומקדמת.

מה היה לך קשה במיוחד? אני לא יודעת אם זה הדבר הקשה במיוחד, אבל יש בתפקיד הזה ממשק קרוב עם הרבה מערכות: הקיבוץ, הקהילה, הורים, ילדים, נסיעות והסעות, שומר צעיר, שנת מצוות, בעלי תפקידים שונים, בעיות טכניות וחינוכיות, ועוד ועוד ועוד. זה יוצר עומס רב. עם זאת, אני מרגישה שנתתי את כל מה שיכולתי כמנהלת, וניסיתי ליצור במערכת את כל מה שאני רוצה שיהיה גם אצלי בבית. זו תחושה עמוקה שמורגשת על ידי הסביבה ומשפיעה עליה לטובה.

האם הצלחת להגשים את הציפיות שהיו לך מהתפקיד? בהמשך לתשובה הקודמת, אז לא בהכל הצלחתי. רציתי הרבה יותר הכשרות והעשרה לצוות, רציתי שנראה מקומות אחרים ונלמד מהם, רציתי לא להיות עסוקה רק ביום-יום. אבל היה קשה מאד להגיע לזה בתוך העומס הקיים.

בהקשר זה - את עוזבת עם כניסתו לפועל של ארגון מחדש משמעותי בחברת הילדים, הוספה לצוות של רכז פדגוגי לצד מנהל החב"פ. איך הרעיון עלה על הפרק, ומדוע? כבר בתקופת עבודתה של רוני כמנהלת, ועדת החינוך והנהלת הקהילה ראו את העומס הרב שמוטל על מנהל התחום. עם כ-150 ילדים בגילים שונים ועם כ-13 מדריכים, שחלקם מתחלפים כל שנה-שנתיים, זו מערכת גדולה שהניהול שלה מצריך הרבה הכשרה והדרכה, הידברות, שיחות, פגישות אישיות שונות והתייעצויות. זה מבנה גדול, וההרגשה של המנהל היא תמיד "לא הספקתי משהו...". ריבוי המשימות מקשה על ההתקדמות, והייתה הבנה שזה לא חייב להיות כל כך קשה. שהמנהל לא חייב להיות תמיד לחוץ ושחוק. ועדת החינוך הבלתי פורמלי וגם מנהלי הקהילה, רוני, ואני, חשבנו שנכון ליצור תפקיד של ריכוז פדגוגי לצד הניהול הכללי, כי מה שחסר לנו הן ההמשכיות וההעברה של המסורת והתרבות למדריכים החדשים. הרגשנו שפיתוח המדריכים, שהוא אחד מהנושאים החשובים ביותר, נופל בין הכיסאות בגלל חוסר זמן לעסוק בו. יצירת התפקיד הזה היא גם הזדמנות לקדם בתוך המערכת אנשים טובים שצמחו מהדרכה, ולהשאיר אותם כאן בתפקידים משמעותיים.

עוד דבר שמתחדש השנה, בד בבד עם עזיבתך, הוא המעבר משלושה בתים (דואונים) לשניים (תלתונים). איך הרעיון הזה התפתח, ומתי? החשיבה על כך החלה לפני כשנתיים. הייתה הבנה ששכבה גדולה עומדת לעזוב את חברת הילדים ולעלות לנעורים ושכלל - מספר הילדים

בקיבוץ לא יגדל, כך שצפויים להיות בתים עם מעט ילדים. בתים קטנים יוצרים קושי חברתי, מעברים ושינויים תכופים, ומעבר לכך - כשהילדים מגיעים לנעורים הם כמעט שלא מכירים את השכבות שמעליהם או אחר כך מתחתיהם. אין להם שפה משותפת. בקורונה זה היה ברור במיוחד, אבל המגמה הזו נמשכה. בנוסף לכך - הבנו שמוכרחים לשפץ את בית שיבולת ולהתאים אותו לצרכי הילדים והצוות, מה שחייב אותנו להיערך לתקופה שבה יהיו לנו רק שני בתי ילדים (אגב, השיפוץ יתחיל בקרוב, בתכנון מצוין של עדי להב). הבנו גם שהנעורים מוכרחים להתנהל בשני בתים מסודרים ונפרדים. עם זאת - כשנכנסתי לתפקיד החלטנו לחכות עם התוכנית, כי אני הייתי חדשה, וכי הילדים רק חזרו מתקופת הקורונה וצריך היה לאפשר להם תקופה של התייצבות וביטחון. כך יצא שחזרנו לחשוב על הנושא רק לפני שנה, והוא יצא לפועל בראשית ספטמבר.

אנחנו קיבוץ שבעיקרון משקיע הרבה בחינוך ילדיו. האם זה ניכר, לדעתך? האם נוצר משהו שמייחד את ילדי שמיר? ילדי שמיר הם ילדים טובים, מכבדים, מקשיבים. הם רגילים שהמדריך הוא דמות משמעותית בחייהם, לא מישו חולף, ומעריכים את זה. בקיבוצים שבהם יש תחלופה תמידית של מדריכים קשה להגיע ליחס כזה, ושימור המדריכים הוא לכן אחד מההישגים החשובים של החינוך בשמיר. יש בחב"פ של שמיר ובקהילת שמיר כולה גבולות מאד ברורים. קווים אדומים של התנהגות וכבוד שמוסכמים על הציבור. בשביל הילדים והנערים זה מרכיב חשוב מאד. הם מעורבים בקהילה, מכירים אותה ומבינים את הגבולות שלה. הכל פתוח בפניהם. אני מרגישה שיש לקהילת שמיר ציפייה ברורה לקוד התנהגות מסוים. זה לא לחץ אגרסיבי, אבל הוא נוכח מאד בקהילה. אני מוסיפה לזה את האמון וההדדיות שיש בין המערכת להורים, ואת ההרגשה שעובדים ביחד למען הילדים. כולם מגויסים למטרה הזו ותורמים לה.

מה למדת מתקופת עבודתך כאן? באופן כללי אני חושבת שעבודה עם ילדים משפרת אותך כאדם. חמלה ואהבה הן לא רק מילים בתחום הזה. אני באמת מרגישה שבזכות העבודה כאן אני אדם טוב יותר ומוכנה הרבה יותר טוב להמשך החיים הפרטיים שלי, וגם בעבודה.

ולאן את ממשיכה? כרגע - אל לא לעשות כלום. חופשי! מתכננת גם טיול לברצלונה. אני רוצה להיות בקיבוץ שלי, עם המשפחה והחברים, ואז אראה.

תודה רבה מאי! אני מודה לך בשם כולנו על תקופה יפה ותרומה גדולה לנו ולילדינו, ושמחה לשמוע שנהנית משהותך אתנו. אין לנו ספק שתגיעי רחוק, ונשמח לעקוב אחריך. עלי והצליחי!

בתמונה מאי עם ילדי מנגו | צילום: יעל קמחי אוראל

פרוטוקול ישיבת המזכירות הרחבה

מיום 19.6.2023

משתתפים: 15 חברי מזכירות ועוד כ-15 חברים משקיפים.

יו"ר: איל מירון מזכיר: איל מירון

סדר היום

1. אישור פרוטוקולים
2. בחירת נציגי ציבור להנהלה כלכלית
3. אישור קדנציה נוספת לאילן בלום
4. הצגה ואישור של תקציב פרויקט גינון הבריכה
5. דו"ח על מצב הטיפול בקמינים
6. שם לגינת הכלבים

דיון והחלטות

1. אושר פרוטוקול הישיבה מה-22.5.2023.
2. אושרה בחירתם של גבע אהרון, מיה פלר-בן יעקב ועופר מרקמן להנהלה הכלכלית.
3. קדנציה שנייה של ארבע שנים לאילן בלום כמנהל כספים.

4. נטע שפיגלר, מנהל התשתיות, הציג את פרויקט הגינון במתחם הבריכה, המקטין את שטחו לכחצי מגודלו היום. מוצע שכל השטח שיתפנה יוכשר לפעילויות פנאי לכלל הציבור. עלות הפרויקט כולו מוערכת ב-1,350,000 ₪, ועלות החלק הראשון, של צמצום השטח, היא 477,000 ₪. נטע הביע צער על כך שבתקציב 2023 הוצג תקציב רק לחלק הראשון, ללא התייחסו כספית ותכנונית לכלל הפרויקט.

ריכוז ההתייחסויות לנושא:

- הובעה הפתעה מכך שעלות הפרויקט קפצה בכמעט מיליון ₪.
- גם לאחר ההסבר, הסכום נראה לרבים גבוה מדי, ונאמר שיש לתכנן את כל הפרויקט בסכום שאושר בתקציב.

- נשאל האם הקמת אלמנטים שונים לפעילות פנאי באמת תגרום לציבור להגיע לבריכה, והאם עלות האחזקה של אלמנטים אלה נלקחה בחשבון.
- נשאל האם נלקחו בחשבון אלמנטים כגון חנייה, נגישות לשבילים ועוד.

- הובעה הסתייגות מתכנון הטרסות במורד הגבעה.
- נאמר שהמצב הקיים היום הוא סביר, לכן אין צורך להיחפז.

יו"ר המזכירות הרחבה אמר שככל שזה תלוי בו - כל פרויקט ציבורי נדלנ"י או גינוני ברחבי הקיבוץ יובא לדיון עם תוכנית לפני האישור התקציבי שלו. חלק מהדיון הוא הצגת התוכניות לציבור.

הוחלט: לאור ההסתייגויות הרבות ההצעה תוחזר למנהל התשתיות וצוותו לחישוב מסלול מחדש,

בתקווה שניתן יהיה להגיע בתוך שלושה חודשים לתכנון מוסכם.

5. **הצעת ועדת תרבות לקרוא לגינת הכלבים על שם פישל בלוצרקובסקי.** צרויה רונן, מנהלת הוועדה, רואה לנכון להכניס מסורת של קריאת מקומות ציבוריים על שם חבר קיבוץ ז"ל. פישל עבד על בעלי חיים כל חייו והכיר, טיפל ואהב אותם. עמרי רותם אמר בדיון שללא קשר לפישל לא נכון לקרוא למקומות בקיבוץ על שם חברים, כי זה יכניס לחיינו מגבלות שונות שעלולות לשבש אותם. הוא נתן כמה דוגמאות קונקרטיות.

הוחלט: להסיר את ההצעה מסדר היום.

6 ד"ח בנושא הטיפול בקמינים - נדחה לישיבה הבאה. רשם: איל מירון - יו"ר המזכירות הרחבה.

פרוטוקול ישיבת המזכירות הרחבה

מיום 17.7.2023

משתתפים: 19 חברי מזכירות ועוד כ-30 חברים משקיפים כולל זום.

יו"ר: איל מירון מזכיר: איל מירון

סדר היום

1. אישור פרוטוקול
2. הודעות בקשר לבנייה חדשה ועדכון משכנתאות
3. בחירת הדס גרינפלד לניהול אגף חינוך בלתי פורמלי
4. הסדרת תפילה ביום כיפור
5. בית לחיים - מתווה הקמה

דיון והחלטות

1. אושר פרוטוקול הישיבה מה-19.6.2023.
2. **הודעה:** נטע שפיגלר - מנהל אגף התשתיות, מסר שניתן להתחיל בבנייה של שכונת הכרם ד'. רשימת המועמדים התמלאה, כשלתשעת המגרשים נרשמו שמונה זכאים לדירה חדשה. הדירה התשיעית נמסרה ל"משפר דיור", לפי החלטת הנהלת הקהילה.
- 2.1. **הודעה:** עובד בן זאב מסר בקשר לתזמון לקיחת משכנתא:

תאריך ההצמדה למדד יחושב כדלקמן:

- א. "בנייה בודדת" - על פי מועד "הקריאה לכסף" (מועד התשלום על הבית/תחילת בנייה בפועל).
- ב. "בניית שכונה" - לפי החישוב של השנה שלאחר הגרלת הבתים (לצורך שוויון בין כל הבונים).
- ג. לדוגמה: אם ההגרלה נערכה ב-2022 - גובה המשכנתא יהיה לפי עדכון מה-1.1.2023 שתקף

לכל שנת 2023. גם אם הבנייה תמשך לשנת 2024,
סכום המשכנתה לא יעודכן.

3. הדס גרינפלד לניהול האגף הבלתי פורמלי.

הוחלט: בהצבעה חשאית התקבלה פה אחד
מועמדותה של הדס.

4. הסדר תפילה ביום כיפור.

בדיון שנערך תמכו רוב החברים במתווה. עלתה
שאלה אם הפעלה בסגנון רפורמי או של יהדות
מתחדשת תספק את המתפללים, והתשובה הייתה
שהמתווה גובש יחד אתם.

מגישי המתווה הציעו שהוא יאושר במזכירות
הרחבה ולאחר מכן יובא להצבעה בקלפי. הומלץ
גם שכל חברי הקהילה הקבועים - חברים ותושבים
- יוכלו להצביע בקלפי בנושא זה. התקיים דיון
בשני מישורים: האם להביא את הנושא לקלפי או
להסתפק באישור המתווה במזכירות הרחבה, והאם
לכלול את התושבים בהצבעת הקלפי. בהקשר זה
צוין כי בשמיר אין נוהל ברור ומוגדר להשתתפות
תושבים בהצבעות בקלפי, מעבר למתחייב בתקנון
הקיבוץ וכללי האגודות השיתופיות.

הוחלט: בשני הנושאים הללו המזכירות הרחבה
מאמצת את הצעת הצוות להצבעה בקלפי, כולל
זכות הצבעה לתושבים הקבועים.

5. מתווה בית לחיים:

בשיחה עלו הנקודות הבאות:

- הוסברו השיקולים להחלטה על המיקום בשטח
בית מנגו לשעבר.
- לא-מעט הורים סבורים שמבחינה חינוכית וערכית
נכון שבקהילה יתגוררו אנשים עם צרכים מיוחדים.
- הובעו כמה הסתייגויות מלקיחת התחייבות אתגרית
לשנים רבות.

- עלתה דעה שניתן לממן את כל הבית בעצמנו.
- התבקשנו להכניס סעיף חדש: אחרי שנה של
מאמצי גיוס, ואם לא מצליחים לגייס את הסכום
הנדרש - נושא המימון יובא לישיבת מזכירות נוספת.
- הצוות שהגיש את ההצעה המליץ שהנושא יוחלט
בקלפי אחרי אישור המתווה במזכירות רחבה. בדיון
שהתפתח עלתה שוב שאלת חוסר הבהירות של
הקריטריונים לשיתוף תושבים בהצבעות קלפי,
והוחלט לקיים דיון כללי בנושא שיתוף תושבים
בהצבעות בקלפי, במנותק מההצעה הנוכחית.
- הוחלט:** הקיבוץ יקים מבנה של "בית לחיים" לפי
מודל ההפעלה שהוצג, ובתנאים הבאים:

- המקום המומלץ לבנייה הוא בשטח בית מנגו
לשעבר. אם המיקום הזה לא ייצא לפועל, תחליט
המזכירות הרחבה על מיקום אחר על בסיס הצעות
חלופיות שיביא הצוות.
- הקיבוץ מגביל את השתתפותו הכספית בבנייה

בלא-יותר משני מיליון ₪. להשלמת תקציב הבנייה
יגויס סכום של כ-2.5 מיליון ₪ מגורמים חיצוניים,
ולשם כך יוקם צוות גיוס באחריות נעה שחר ואיל
מירון.

- לאחר שנה ממועד ההצבעה בקלפי, ואם לא יגויס
הסכום הנדרש, יובא הנושא למזכירות רחבה נוספת,
שבה יוצגו מאמצי הגיוס ויחלט האם לשנות את
הפרמטרים למימון הפרויקט.

- לא יתחילו בנייה וכל התקשרות אחרת (מלבד
תכנון ראשוני שיעזור לגיוס) ללא גיוס הסכום הנחוץ.
- הקיבוץ לא יישא בעלויות הפעלת המקום.
- ההחלטה בנושא תתקבל בהצבעת קלפי.

התייחסות להשתתפות תושבים בהצבעות בקלפי

הצבעה בקלפי בנושא בית לחיים תתקיים רק לאחר
שהמזכירות הרחבה תאשר נוהל השתתפות תושבים
בהצבעות קלפי.

ההחלטה התקבלה ברוב גדול.

רשם: איל מירון יו"ר המזכירות הרחבה.

יו"ר: עובד בן זאב

משתתפים: אסנת גמרסני, אריק סגל, הלל אפרת, זהר אלבג, טלי אהרון, מירב גרץ-רונו, נעם ברן.
נעדרו: מירית מירון.

סדר היום

1. עדכונים.
2. אחראי בית-עלמין.
3. נושא אישי.
4. עדכון לתקנון צוות שכר וצוות רשתות - הוספת התייחסות לקדנציות לנציגי הציבור.
5. נושא אישי.
6. בקשת תרומה למימון "השומריה".

סיכום הישיבה והחלטות

1. עדכונים

- א. עובד עדכן כי לאחר הפרסום בקיבוץ על קול קורא לאכלוס שכונת הכרם ד', כבר בשלב זה נרשמו שמונה זוגות העומדים בכל הקריטריונים לבנייה.
 - ב. עובד עדכן כי ועדת הקליטה והאקלום (בהובלת מעין שמואל) החלה לקיים פגישות מסודרות ולבנות תוכנית עבודה שמטרתה שיפור הקליטה של המצטרפים לקיבוץ.
2. **אחראי בית עלמין** - מוזמנת רותי יפת

א. עובד הציג בפני הנהלת הקהילה את מצב בית הקברות בשמיר, והתעכב על כמה נקודות בעייתיות בהתנהלות המקום. בין השאר הודגש כי מצב הנוי הציבורי במקום אינו מספק, חלק מהקברים מלוכלכים ואינם מתוחזקים, וכך גם אדניות הפרחים שבין הקברים.

ב. הודגש כי עיקר הבעיה נובע מכך שאין מי שאחראי על בית הקברות ואמון על התנהלותו ועל הסתכלות רחבה יותר על הנעשה בו.

לאחר דיון הוחלט: ימונה אחראי למקום, שיהיה כפוף למנהלת אגף הרווחה. יוקם צוות (אורית לשם, מנהלת אגף הרווחה, קרן בראליה, מנהלת אגף משאבי האנוש, דודו טריגר, מנהל הנוי ועובד בן זאב, מנהל הקהילה) שיגדיר את המשימות שבאחריות האחראי על בית העלמין ויגדירו את היקף המשרה שלו.

4. עובד הפנה את תשומת לב הנהלת הקהילה לכך שבתקנון צוות השכר וצוות רשתות הביטחון מוגדר שבצוותים יהיו שותפים נציגי ציבור, אך לא מוגדר אורך הקדנציות שלהם, כמקובל בשמיר.

לאחר דיון הוחלט: נוסח ההחלטה המוצע, שבו התייחסות

לאורך הקדנציות של נציגי הציבור בצוותים, מאושר.

5. נושא אישי.

6. בקשת תרומה למימון "השומריה"

7. סדר קדימויות לקבלת בית קבע בשמיר במקרים בהם

א. עובד הציג את בקשת תנועת "השומר הצעיר" לתמיכה כספית של 15,000 ₪ לשם הקמת "השומריה", אירוע שמתקיים פעם בעשר שנים, והפעם לציון 110 שנות פעילות של התנועה. צוין כי בתקציב התרומות לשנה זו נשארו 6,000 ₪ בלבד.

ב. לאחר דיון ער, שבו הובעה תמיכה בבקשה, בעיקר על רקע העובדה ששמיר הוקם על ידי אנשי התנועה ולכן תמיכת הקיבוץ בה חשובה מאוד, גם אם כמחווה לדור המייסדים, הוחלט: הבקשה מאושרת. המימון יהיה מתקציב התרומות של שנה זו (6,000 ₪), והיתרה (9,000 ₪) תיגרע מתקציב התרומות של 2024.

סיכום: עובד.

החופש גדול בחינוך הבלתי פורמלי / מאי יחזקאל

החום הכבד הגיע, ואיתו החופש הגדול! ילדי הקיבוץ והנערים היו עסוקים בפעילויות רבות, ואנחנו משתפים אתכם בחלק מהן:

- חצב יצאו לטיול עם חביאר, היו בסדנת חלל, הכינו מבוך חושך ופתחו דוכן בשוק של שמ"ח.
- שיבולת השתתפו באולימפיאדה, חיפשו את הנעל של סינדרלה ברחבי הקיבוץ, ויצאו לקיר טיפוס.
- מנגו השתתפו ב"ששטוס", נסעו ללונה פארק, עבדו בענפי הקיבוץ וישנו באשדות יעקב.
- הנערים עישבו ברחבי הקיבוץ וחידשו צבע של גדרות כדי לאסוף כסף לטיול הנעורים של סוף הקיץ, השתתפו ב"מרוץ לעליון", נסעו בתחבורה ציבורית לכרמיאל, התארחו בקיבוצים החותרים וכברי, ואירחו כאן נערים מקיבוצים אחרים.

ואם ראיתם מישהו ממהר שיש לו אוזניים על הראש - זה קשור כנראה ל"שבוע אל הלא-נודע", שבו תמיד צצה משימה בהפתעה, שבסיומה יש פרס משמח, או שלא - אי אפשר לדעת! ...

ואנחנו רק ביולי! עוד חודש גדוש בכל טוב לפנינו ... נעדכן באוגוסט.

המשך קיץ נפלא!

מנגו

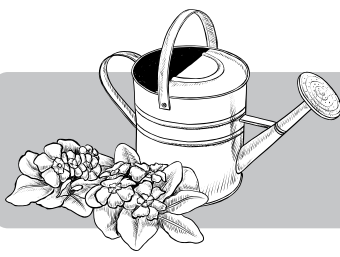
נעורים

ילדי שיכולת

ילדי חצב

הגינה שלי / והפעם: אמיר פרטיג

את פני הבאים לחלקת האלוהים של אמיר בשיכון הצעירים שבדרך לבריכה מקבלים ערסל פרוש, שיח יסמין, צמח גדול ויפהפה של חלבוב הכדורים (Euphorbia hitra) בעציץ ענק, והרבה הרבה ירוק. מאחורי הערסל והעציץ הראשון מסודרת להפליא גינת סוקולנטים עשירה וסביבה עוד שפע צמחי בית וגינה, מוצלים תחת עץ שהגג בנוי סביבו. מאחוריהם, במרחק כמה מטרים, זורם הנחל הקריר. בהמשך נראים אולם הספורט ומגרש הכדורגל, ואחריהם, באופק הקצת-יותר רחוק, שכונת הכרם. בגינה מתנהל ביוטופ שלם של חרקים, דבורים, יונקי דבש וגם חומט. חלקת אלוהים - בהחלט!

אמיר הוא בן 31, בנם של מיכל ומריו ואחיהם של ניב, אריאלה ויואב. בני קבוצתו בשמיר הם רויטל אלוני, אלעד גוטליב, מייקל הנרי ועוד ועוד. אחרי הצבא הוא היה כמה שנים בארצות הברית, שם, בין השאר, עבד כמנעולן. ב-2018 החליט לחזור לשמיר, ומאז הוא כאן. כשחזר, הדירה שבה הוא גר עכשיו הייתה תפוסה, אבל הוא שמע שהיא עומדת להתפנות ולכן בחר לחכות לה ולגור בינתיים אצל ההורים. כשעבר אליה היא הייתה חסרת

גינה.

האם תמיד אהבת גינות? "לא במיוחד. לא תכננתי שתהיה לי גינה גדולה ליד הבית, אבל כאן הגינה פשוט ביקשה לצאת, וזרמתי אותה". ההתחלה הייתה צנועה, עם עזרה מאמא בבחירת הצמחייה וסידור השטח, והגינה התפתחה לאיטה. כשארי אשל נתן לאמיר סוקולנטים ועניין אותו בהם, חלה בשטח תפנית לכיוון גינת סוקולנטים, הממלאת היום חלק גדול מהשטח.

מה מיוחד בסוקולנטים? "סוקולנט בלטינית זה עלה שאוגר מים. אני אוהב אותם מאד. בניגוד לפרחים הם צריכים מינימום השקיה, והבנתי שבקיץ הם כמעט שלא זקוקים למים. נכון שהם נראים אז פחות טוב, אבל השקיה לא מסייעת להם ואין צורך להתערב בחייהם. בחורף, בהתאם למחזור החיים שלהם, הם מתאוששים". בגינה של אמיר אין מערכת השקיה, למרות שבשנה האחרונה נוספו לה גם צמחים שדורשים מים, אבל לא הרבה. אין לו פרחים שצריכים השקיה תכופה. "למדתי שהשקיית יתר היא אחת מהבעיות של הרבה גינות. אני משקה כל כמה ימים, רק כשצריך, כי אני רוצה להבין מה

צילום: יעל קמחי אוראל

אני עושה ולהבין את צרכי הצמחים". לפני כשנה הוא למד בקורס לגינון ועיצוב גינה במכללת רופין, שתרם לו הרבה גם בהבנת צרכי ההשקיה בגינות פרטיות. כשאמיר פותח את הדלת של דירתו מתגלה הפתעה גדולה: הגינה זורמת לתוך הבית, והיא שם כדי להישאר! יש צמחי בית בכל פינה, מסודרים על מתקן מדרגות, תלויים על הקירות, מונחים על השולחנות ואדני החלונות, ואפילו במקלחת. ממש דירת גן. גם זו התפתחות של השנים האחרונות, ואמיר נעזר מאד בעפרה הדר כספקית של ייחורי פוטוסים. חוץ מזה הוא קונה לפעמים שתילים ומזמין דרך האינטרנט אביזרי גינון שונים.

מה אתה הכי אוהב בעבודת הגינה? זה עולם שלם, ואחריות גדולה אבל מתגמלת מאד. כל יציאה חדשה של צמח או לבלוב חדש מרגשים אותי, והכל ביחד ממלא את החיים, במיוחד בעולם המטורלל שבו אנחנו חיים.

מה אתה פחות אוהב? אני אוהב הכל, ולמדתי להתגבר על האכזבה כשצמח חדש לא עולה יפה. זה חלק מהעניין.

ומה אתה עושה חוץ מלגדל גינה יפה? "אני עובד ב'קוביות'. מרוצה מהחיים. אין לי כרגע תוכניות לצאת ללמוד. נראה..."

מסר לסיום, לחבריי הגננים: "להשקות פחות! למדתי את זה בקורס שעשיתי, אבל גם מהשטח. פשוט להשקות במידה, רק כשצריך".

אימון לילה בשטח בנוי של כיתת כוננות שמיר, ב 18/7 בהובלת דורון בלחסן מדריך לוחמה, בכיתה יש כיום 8 חברים עם נשק.

צילום: אפי שריר

כדי להתחיל ולספר את הסיפור של הקהילה הגאה ושל המשיכה החד או המולטי מינית, נצטרך ללכת אחורה עד ליוון העתיקה, ולזה - תסלחו לי - אין לי כוח. אז בואו ונדבר על הקהילה הלהט"בית בישראל ועל ההיסטוריה שלה.

רובכם ודאי יודעים לפני 35 שנה ביטלה חברת הכנסת שולמית אלוני ז"ל את החוק האוסר על "משכב זכר". אבל אם חשבתם שהסעיף הזה נכנס לספר החוקים בזכות דתיים צדיקים - אתם טועים. הסעיף האוסר על משכב זכר הוא דווקא ירושה מהבריטים.

בואו נתקדם קצת קדימה, לשנות החמישים. בשלהי אותו עשור הנחה חיים כהן, היועץ המשפטי השני לממשלה, את רשויות החוק להעלים עין ממקרים של שני גברים בגירים העושים זאת בהסכמה. כמה שנים לאחר מכן ההנחיה הזו נכנסה לרשימת ההנחיות של היועץ המשפטי הבא, שמגר. עם זאת, אנשי הקהילה בארץ היו צריכים להסתיר את עצמם ולחיות ב"זהות כפולה". למרות שמי העריך? "... שיש 5% באוכלוסייה אולי 10% כאלה ... אנחנו בכל מקום..." (ציטוט מכתבה בערוץ אחד. כיום מקובל להעריך את המספר ב-10%). בשנות השישים התחילו נבטים של תרבות הומו-לסבית בארץ, בספרים וכתבי עת, ובסופו של דבר גם הוקמו מועדונים בדירות פרטיות וברים למזמנים

בלבד. ב-1975 הוקמה "האגודה לשמירת זכויות הפרט בישראל", שתחליף את שמה בהמשך ל"אגודה למען הלהט"ב". ב-1977 נחגגה "העליזאדה" - אירוע הגאווה הראשון בישראל, וב-1978 הוקם "אל"ף - הארגון הלהט"ב הראשון בארץ, שפעל במשך כשנה וחצי.

בשנות השישים והשבעים היו ניסיונות לבטל את החוק האוסר משכב זכר, על ידי חברי כנסת ושרים כמו דב יוסף, אורי אבנרי, שולמית אלוני, יוסי שריד ועקיבא נוף. אבל גם הם לא עברו. ב-1980 הגישה ועדה מיוחדת של הכנסת שעסקה בעבירות מין את מסקנותיה, שרובן התקבלו פרט לסעיף משכב הזכר ששונה כעבור כמה שנים לבר עונש של שנת מאסר אחת. וכאן אנחנו מגיעים לרגע הגדול של שולמית אלוני, שבמעשה פוליטי חד וחריף הצליחה להוציא מהחוק את הסעיף האוסר על משכב זכר, בלי שחברי הכנסת החרדים שמו לב לכך.

זו הייתה ההתחלה, ומאז יש התקדמות בנושא: ב-1989 תבע הדייל יונתן דנילוביץ' את חברת אל על, שבה עבד, להשוואת הזכויות של בן זוגו לאלה של כלל בני/ות הזוג האחרים של עובדי החברה. הוא ניצח במשפט, והכנסת חוקקה תיקון לחוק שוויון הזדמנויות בעבודה, האוסר להפלות אדם בשל נטייתו המינית. בהמשך הוכר גבר כאלמן של חלל צה"ל, ושנה לפני כן קבע בית המשפט את "הלכת אמסלם", על שם שחקן הכדורסל שמעון אמסלם, הקובעת שייחוס של נטייה חד-מינית למי שאינו

הפגנת הלהט"ב הראשונה בישראל, 1979

(באדיבות האגודה למען הלהט"ב)

המצעד הראשון כמו שאנחנו מכירים אותו. 1998 | צילום: תומר ושחר צלמים

כשאלמוני התפרץ, לבוש בגדים שחורים וחבוש מסכה, למועדון ה"בר נוער" בתל אביב, רצח ברירות שני צעירים ופצע תשעה.

משנות העשרה למאה שלנו היו התפתחויות נוספות, כמו למשל כשמשרד התרבות והספורט תחת השרה לימור לבנת סייע בארגון אירועי גאווה, או כשאגודת הלהט"בים קיבלה את אות הנשיא להתנדבות. בכנסת הושקה שדולה גאה וברחבי הארץ הוקמו בתים פתוחים לקהילה, אבל במצעד הגאווה בירושלים ב-2015 דקר החרדי ישי שליטל שישה מהצועדים ורצח את שירה בנקי.

2018 הייתה שנה משמעותית לקהילה הלהט"בית בארץ. האלוף שרון אפק, הומו מוצהר, מונה לפרקליט הצבאי הראשי והפך לקצין הבכיר ביותר מהקהילה הגאה. בנוסף, ובעקבות תיקון לחוק הפונדקאות המפלה בין נשים יחידניות לגברים יחידניים, פתחה הקהילה הגאה בשביתה שאליה הצטרפו חברות שונות במשק. שנה לאחר מכן פסק בית המשפט שהתיקון הזה מפלה זוגות להט"בים ויש לתקנו בתוך שנה.

כיום יש ראשי מפלגות, שרים וחברי כנסת הומואים, גם במפלגה שמרנית כמו הליכוד, וזה הופך כנראה לעניין שבשגרה.

אצלנו, בגליל, הוקם ב-2001 סניף של האגודה למען הלהט"בים בשם "גאים בגליל". לפני כשבועיים, ב-7.7.2023, חגגנו כאן בעמק לראשונה את חג הגאווה במצעד גאווה משלנו, ששמיר סייע מאד לקיומו.

במשך השנים צעדה הקהילה הגאה כל כך הרבה! מתפקידנו לעזור לה להמשיך ולהתקדם.

כזה יכול להתפרש כמביך ושלילי, ומגיע לכדי לשון הרע. בשנות התשעים פרחו בארץ תרבות ובידור להט"בים, בעיתונות כמו "הזמן הוורוד", בלהקות דראג כמו "בנות פסיה", וכמובן בזכייה הגדולה של דנה אינטרנשיונל באירוויזיון. בתגובה לכך, ניסה שר החינוך זבולון המר ב-1997 למנוע שידור של פרק בסדרת הנוער "קלפים פתוחים" שעסק בנושא, אבל בג"ץ ביטל את החלטתו.

משנות האלפיים יש פעילות חזקה של אגודות הלהט"בים השונות בארץ, וגם יציאה מהארון של מפורסמים רבים. ב-2001 נפגש נשיא המדינה דאז, משה קצב, עם נציגי הקהילה הגאה להיכרות וניסיון ליצירת עבודה משותפת, ושנה לאחר מכן עשה זאת גם ראש הממשלה אריאל שרון. בהמשך נבחר הומו מוצהר לכנסת (היום כבר יש יותר), ונחקקו חוקים כמו חוק זכויות החולה, בסעיף העוסק בפשעי שנאה, האוסר על הפליית מטופל בגלל נטייתו המינית וקובע עונש מוגדל על פשע שנאה בגלל נטייה מינית. בשנת 2006 צוין לראשונה בארץ יום ההבנה (היום הבין-לאומי נגד הומופוביה), ובאותה השנה פסק בג"ץ שיש להכיר בנישואין של זוג מאותו מין שהתחתנו במדינה זרה. שנתיים לאחר מכן קבע היועץ המשפטי לממשלה דאז, מני מזוז, שיש לאפשר לבן/בת זוג מאותו מין לאמץ את ילדו הביולוגי או המאומץ של בן/בת זוגו. מראשית שנות האלפיים הוקמו תנועת נוער להט"בית - "איג"י", בתים לחברי הקהילה וארגוני להט"בים שונים. נפתח "המרכז הגאה" בתל אביב ונערך לראשונה מצעד גאווה בירושלים. אבל ההתקדמות הזו הביאה להתנגדות של גורמים שונים, ברובם דתיים, וזה מה שקרה ב-2005,

פגשתי צוות אכפתי ורגיש, יחס טוב והרבה השתדלות! אני שמחה שהתמזל מזלי לטפל בעצמי ובטראומה הקטנה והאישית שלי, ולהמשיך הלאה עם חיוך ענק, עם כל כך הרבה הרגשה טובה שקיבלתי מהדיירים עצמם ומהצוות גם. מבחינתי, סביון נכנס עכשיו לסבב שלי, נכנס לי ללב ולעשייה משותפת עם "הגיל השלישי".

סביון וקהילת שמיר

סביון הוא חלק מהקהילה. אני יודעת שזה מביך וקשה בהתחלה, אבל אם תנסו תגלו כמה שמחים שם לקראתכם!

כל כך חשוב להיכנס מדי פעם לדרוש בשלומם של הדיירים, לתת להם הרגשה של אכפתיות ושייכות. אפשר לעשות זאת באופן ספונטני או בתיאום עם רוני לוי-במני, מנהלת הבית. להתנדב להעביר שעה קבועה או חד-פעמית, לשמח, לבוא עם ילדים ... הבית שמח ונעים, אין בו "ריח של בית חולים", יש שמחה ורצון לקבל יחס וידידות.

אז מתי אתם באים? אשמח לתווך במידת הצורך. בסביון מאוד ישמחו לקבלכם.

לפני כמה שנים אבא היה חולה ועבר לסביון, כי כבר לא יכולנו לטפל בו בבית. הייתה זו תקופה קשה ממש. תקופה של בלבול בין כל בני המשפחה, שהגיעה בעקבות שנתיים קשות של התדרדרות מהירה בדמנציה שהחמירה במהירות; החל מחוסר יכולת להסביר את עצמו בעל פה, עד לחוסר הבנה בסיסי של התנהלות יומיומית, נפילות ועוד. תקופה שאמא לא יכלה לטפל בו, ושהיה קשה למצוא עובדת זרים שיוכלו להשתלט על המצב. היה קשה, קשה ממש.

במהלך חודש אוגוסט 2014, לאחר נפילה ופגיעה בברך וביכולת ההליכה שלו, ביקשנו להעבירו לסביון ולטפל בו שם.

ההתאקלמות בסביון לא הייתה פשוטה לו, ונראה היה שהדרך היחידה להרגיע את המצב היא לטפל בו בתרופות.

מהר מאוד, אבא לא היה אבא. ביום שישי באתי להיות איתו בקבלת שבת, והוא אפילו לא הרים את העיניים אלי. ואז תמר נכנסה, ואת תמר הוא מאוד מאוד אהב, וגם אליה הוא לא הגיב. יצאתי החוצה בבכי ובסערת רגשות,

היה קשה לראותו במצב החדש, קשה ממש. ביום שלישי שלאחר אותו שישי הגיעה אחות ממשדח הבריאות, וקבעה שבמצבו הנוכחי הוא יכול להישאר בסביון, שהוא סיעודי לחלוטין ואין צורך להעבירו לבית ל"תשושי נפש".

כל משך הפגישה עם האחיות ועם ורד, אבא ישב כשראשו מוטה לכיוון הרצפה ולא הגיב. כשהאחות יצאה מהחדר, אבא הרים את הראש ודפק חיוך. חיוך של ניצחון.

למחרת היום, יום ד' 20.8.2014, בשעת הקפה של ארבע, אבא "עשה" דום לב. הפרידה הייתה פתאומית ולא-פתאומית, משמחת ועצובה בו זמנית.

מאז לא יכולתי להיכנס לסביון. היה לי קשה וכואב, לא אהבתי את המקום. הייתה לי טראומה קטנה ממנו. בשנים האחרונות נכנסתי מדי פעם, כבר שוכחת את מה שהרגשתי לפני כמה שנים, מרגישה שהתגברתי.

במהלך חודש יולי השנה ניתנה לי הזכות לעבוד שבועיים בסביון. החלפתי את כרמלה בתעסוקה, מחוברת לדיירים ולצוות כמה שעות בכל יום, נהנית מכל רגע. גיליתי שהבית נעים, מכבד את דייריו ודואג להם בכל האהבה, האמפטיה והמקצועיות שרק אפשר.

צילום: איריס פיאנקו-סרף

לחדד ולהמשיך את הדרך החילונית ההומניסטית, יחד עם התחדשות תרבותית וכבוד למסורת התרבותית היהודית. עלינו למצוא את השילוב המתאים לנו בין העושר התרבותי הקיבוצי המדגיש את החיבור לטבע, לאסתטיקה, להומניזם ולחילוניות, לבין העושר התרבותי היהודי. ניסיתי לעשות זאת באמצעות סדר ט"ו בשבט המסורתי שהתקיים בשמיר כמעט עשרים שנה ברצף. **חשוב לדעתי לשוחח בפתיחות על הגבולות ומשמעותם בעבורנו, כדי ליצור בסיס שישקף את חזון הקיבוץ מעבר לשיח של "חיה ותן לחיות".**

יום כיפור בעבורי הוא יום של התרוממות רוח, של חגיגת האדם באשר הוא אדם ושל התבוננות פנימית. יום שבו אני מנסה לדייק לעצמי את העיקר בחיים, ויום של חיבור לעם היהודי. אני בטוחה שלכל אחד יש איזושהי תחושה כלפי היום הזה, ולכן אני מציעה שנמשיך לקיים שיח פתוח בנושא, במעגלים קטנים יותר שבהם אפשר יהיה להתבטא בפתיחות ובכנות.

אז אתם שואלים - כיצד הייתי רוצה לציין את יום כיפור בשמיר? הייתי רוצה ליהנות מכל העולמות, למצוא את שביל הביניים - כן, לבי רוטט בשמיעת שופר בתום יום הכיפורים, והייתי רוצה לאפשר מקום התכנסות לכל מי שזה חשוב לו, נשים גברים יחד, בשאיפה שמי שיוביל את התפילה יהיה משהו/י מתוך הקהילה (אין לי ספק שיש בינינו המסוגלים לכך). חשוב לי לשלב ביום זה תוכן ערכי חילוני קיבוצי, ולעגן אותו בשיח הפנימי כחלק מתפיסת עולם - מותר וצריך לדבר על הכל. למשל: בליל כיפור לערוך רב-שיח על הערכים המשותפים שלאורם נרצה להמשיך לחיות פה יחד תוך כדי תנועה והשתנות. אפשר לבחור בכל פעם נושא אחר ולבנות סביבו דיון פתוח, כמו נתינה, קבלת האחר והשונה, כבוד לזולת, כבוד לטבע שסביבנו, התרבות בשמיר - לאן פניה? מעורבות ולקיחת אחריות - מה אני מוכן לעשות כדי לקיים פה חיי קהילה, ועוד. לדבר על הדברים החשובים שביום יום לא מצליחים להגיע אליהם... בעיקר היה חשוב לי לא להסיט את הדיון מהעיקר: **בקשה למקום תפילה ציבורי ביום כיפור בלבד.** לכן טוב שההחלטה שהתקבלה מדברת על קיום בית תפילה רפורמי פלורליסטי ופתוח ביום הכיפורים, ורק על זה.

אחרי השיחה הרחבה ב-23.6 בעניין פתיחת "בית תפילה" בשמיר ביום כיפור, ולצד ההחלטה שהתקבלה בישיבה העוקבת, עלו בי כמה הרהורים שהייתי רוצה לשתף אתכם בהם:

ראשית אפתח בתקווה שתמיד נוכל לשוחח על כל נושא, ערכי וענייני, באופן מכבד וראוי. שנית, אני חושבת שאנו כקהילה צריכים לחדד את הקודים החברתיים שלנו ולעצב מרחב גמיש שיאפשר לכולנו לחיות כאן בכבוד ולהרגיש שזה ביתנו. אני רואה בשיח על בית התפילה ביום כיפור הזדמנות לעשות זאת. **אנחנו קהילה חילונית פלורליסטית המאמינה באדם. על דגלנו חרותים הערכים שעלו בשיחה: הומניזם, חירות ושוויון, ומתוך כך עולה השאלה עד כמה אנו מאפשרים שונות, למי אנו מאפשרים זאת, ובאלו תנאים.** בשיח איכותי כזה אין, לדעתי, מקום לשיפוטיות. אנחנו חיים כאן יחד וכל אחד מאתנו תורם להון האנושי ולמרקם החברתי שלנו.

במהלך השיחה לא הרגשתי שבאמת היה מקום למבקשי בית התפילה לומר את מה שעל ליבם. אני אישית באתי לשמוע ממה נובעת ההתנגדות החזקה, כדי להשמיע וכדי לנסות למצוא שביל ביניים שיוביל לפשרה - שהרי זהו ביתנו! אבל חשתי אי-נוחות. **לדעתי חשוב וצריך לדבר על העובדה שמבקשי בית התפילה העוז פחות לדבר בשיחה.** לתפיסתי יש לכך כמה סיבות: ראשית כל, יום כיפור הוא יום טעון רגשית, ולא תמיד נוח לדבר מול קהל גדול על הרגשות שהוא מציף. שנית, כנראה שהלך הרוח הסוער של ההתנגדות החריפה לא אפשר שיחה אמיתית על הדברים. כן, יצאתי מהשיחה בהתרגשות מעצם השיח המכבד, אך לא הרגשתי שהוא היה מכיל - אולי כיוון שהוא התמקד בסיבות הנחרצות לאי-קיום בית תפילה רפורמי בשמיר. חשתי שהמתנגדים לא באמת באו להקשיב לצרכים שלנו אלא יותר כדי להדהד את התנגדותם, המבוססת על התנערות טוטלית מכל סממן דתי ועל תחזיות שחורות ופחד מהרוחות הנושבות היום במדינתנו. צר לי שההצעה למתן מקום ציבורי לתפילה רפורמית פלורליסטית ביום כיפור (בלבד) לא הוצגה בתחילת הדיון באופן בהיר ומדויק, כי משם הדינמיקה הובילה לשיח חד-צדדי. עם זאת, חשוב לי לציין שהשיחה ביטאה התקדמות גדולה ורצון אמיתי למצוא את המשותף לכולנו, ואני גאה להיות חלק מקהילה שיודעת לקיים שיח תרבותי, להתאים את עצמה למציאות ולדייק את ערכיה המשותפים.

אני רואה בבקשה לקיים בית תפילה ביום כיפור בקשה למציאת דרך נוספת של חילוניות מלבד הדרך הקיבוצית המסורתית. ואולי בכך אנחנו צריכים להתמקד:

תשובות לחידון של גדעון:

5'	2002'
4'	2022202
3'	2022202202
2'	2022202202202
1'	2022202202202202

מדור הטבע של עירית / עירית שני

צהבהבים וזיפים דקים וקוצניים. זיפים אלה צורבים את העור ומסוכנים במיוחד אם נוגעים בעיניים לאחר מגע בפרי. הריכוז הוא בעזרת זרעים.

מצאתי עץ אחד פורח במלוא תפארתו בשכונת ההר ב'. היו פעם עוד אחד או שניים, ונעלמו. מתחת לעץ יש מרבד אדום של פרחים שנשרו. שווה להתכופף ולהביט בהם מקרוב.

בוהיניה גאלפיני *Bauhinia galpinii*, מסדרת הקטניות, משפחת החליליים (קסאלפיניים)

את הבוהיניה הזו פגשתי לראשונה בשנות ה-70, כששתלתי אותה לאורך המדרכה שמובילה מהגן לשכונת ה-24 שנבנתה אז. זו הייתה הפעם הראשונה שעבדנו לפי תכנית של אדריכל נוי. כפי שאפשר לראות, גם היום היא שיח גבוה בעל ענפים מעוצים הפורח באדום-כתום, ואפשר לראות שהיא גם צמח מטפס: היא מגביהה עד קצה האורן שמאחורי הגן. מוצאו של הצמח מאפריקה הדרומית, והוא נקרא גאלפיני על שם חוקר טבע. בגן הנוי

פרח הבוהיניה

בכתבות שלי משנים קודמות ציינתי לא פעם שיולי הוא חודש חם. למשל, ביולי 2011 כתבתי: "ימים חמים ואפילו לוחטים מאפיינים את חודש יולי, אחרוני הפרחים הצבעוניים כבר התייבשו". ביולי 2012 כתבתי: "חודש יולי תוקף אותנו בגלי חום שאינם נגמרים, בשטחים שמעבר לגדר המערכת לא ניתן כמעט לפגוש צמחים פורחים, חוץ מהסדריות שפורחות בשפע ומושכות אליהן דבורים ודבורים", וביולי 2015 ציינתי ש"חם, רוב הזמן חם. בשדות הבר קוצני וחם, ריח של אבק וריח של שריפות". אלה כמה דוגמאות, כדי להזכיר את המובן מאליו: יולי הוא חודש קיץ חם. גם השנה אפיינו אותו ימים לוחטים, ולכן בחרתי להישאר בגן הנוי שלנו ובשולי הדרכים, שם אפשר למצוא צמחים בשיא פריחתם. המוצא של רובם הוא בחצי הכדור הדרומי, מה שמסביר את העובדה שהם פורחים עכשיו.

ברכיכטון אדרי *Brachychiton acerifolius*, משפחת החלמיתיים

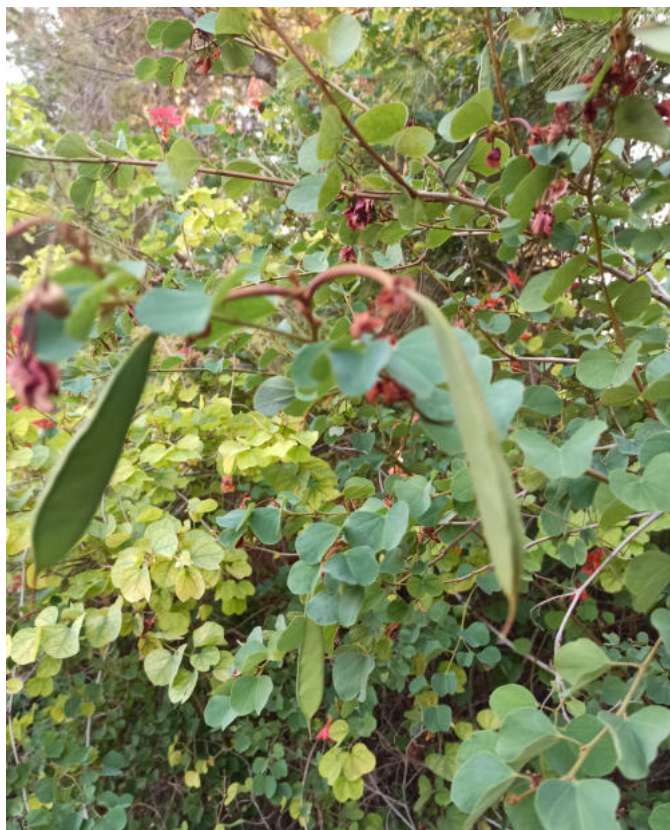
כמו כל סוגי הברכיכטון מוצאו מאוסטרליה. ברכיכטון אדרי הוא עץ זקוף עם נוף צריפי. בארץ גובהו 5-15

מ', אך באוסטרליה העצים מגיעים לגובה של עשרות מטרים. הגזע ירוק, עבה וגלילי, אוגר מים ולכן נחשב כעץ חסכן במים. השורש השיפודי מעמיק, וממשיך למעשה את הגזע כלפי מטה. העץ ירוק כל השנה, להוציא תקופה קצרה לפני הפריחה. העלים גדולים, מסורגים ורובם שסועים לאונות דמויות עלי האדר, ומכאן שמו. הפריחה אדומה, עדינה ומכסה את העץ לפני הופעת העלים. הפרחים קטנים, פעמוניים ואדומים, ולהם חמישה עלי עטיף מאוחים. לפני הפריחה נושרת עלוות העץ ואז הוא מתכסה בפריחה אדומה לתקופה קצרה ויפה. הפרחים הקטנטנים מקנים לו מראה של ענן אדום. הפרחים הם חד-מיניים (זכריים או נקביים), וערוכים על אותו עץ. עצים שונים בארץ פורחים בעוצמה שונה. מהפרחים מתפתחים פירות חומים קשיחים דמויי סירה (באורך של עד 10 ס"מ), ובהם זרעים

אחרים, ואם הוא סמוך לשיחים או עצים להשגיח שלא יכסה אותם. הפריחה מרהיבה ביופיה, כשאשכולות של 15-20 פרחים צינוריים בצבע כתום עז מכסים את הצמח. העלים הם ירוקים רעננים, פשוטים ומחודדים בקצותיהם. אפשר לראות את המטפס בשני צדי הכביש שבין בית יובל לבית פרויקה ומאיה, וגם בחזית ביתם של יהודה ז"ל ונורית. מגדלים אותו מייחורים ואפשר גם מזרעים. נוסף לאלה פורחים בעונה זו גם הלגסטרמיה, האלמון ההודי ועוד כמה סוגים יפים וצבעוניים.

צילום: עירית שני

פרח הבוהיניה

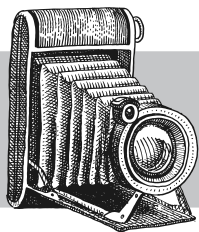
פרח האורנית

שלנו יש עץ בוהיניה שנקרא גם "עץ ליל הסדר" כי פריחתו מופיעה בדיוק אז. ראיתי גם עץ בוהיניה שפורח עכשיו, גם הוא בורוד. פרחי הבוהיניה גאלפיני הם מיוחדים: עלי הכותרת פרוסים, דומים לכנפי פרפר, כתומים אדמדמים. הפרי הוא תרמיל מאורך, כמו אצל קרובי משפחה שלהם (החרוב, למשל). אפשר לגזום את הצמח באביב מדי שנתיים. יש בוהיניה גם מאחורי הבית של טל וחנה עמלני, גם שם היא מטפסת לגובה העץ.

אורנית לוהבת prostegia venusta, ממשפחת הביגוניים

מוצאו מברזיל, והוא מוכר גם בשם חצוצרה כתומה. מטפס נמרץ ביותר שנכרך בעזרת קנוקנות, יוצר מסך ירוק וצפוף, משתלשל מפרגולות ומתאים מאוד לכיסוי מבני חניה או מחסנים. עם זאת, אחת לכמה שנים רצוי לגזום ולדלל אותו, בהתאם לצורך בגינה, כדי שלא ייווצרו שכבות רבות של צימוח. בגלל עוצמת הצימוח שלו עדיף שלא לשלבו עם מטפסים

החודש לפני... / מרית רונן

עדה אברהמי ופועוטות בבית בחיפה (1948)

30.7.1954 - החלה סלילת הכביש החדש - כביש שמיר-עמיר.

12.7.1968 - במחסן הבגדים מתחילים להשתמש במכונה חדשה ומשוכללת להדבקת פתקיות מספרים לפי צבעים על הבגדים.

בחודש יולי אנחנו מציינים את האירועים הבאים בהיסטוריה של שמיר:

1935 - פלוגת העלייה הראשונה של גרעין "אנשי המחרת" מגיעה ארצה.

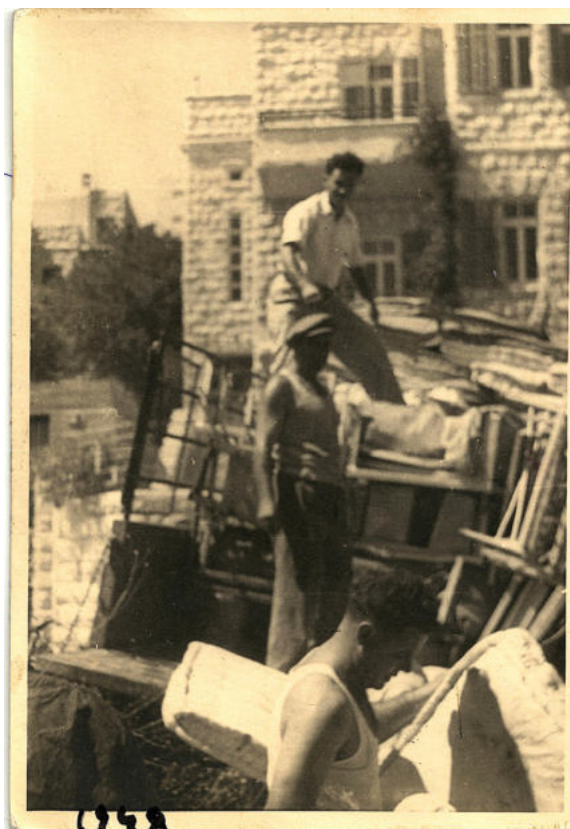
17.7.1945 - מקרה ראשון של חולה קדחת בברגיאט.

31.7.1945 - סולל-בונה חופרים יסודות לבית הילדים הראשון.
חבלה ראשונה של הסורים במי הדופילה.

19.7.1946 - הושלם מעבר כל הקיבוץ, עם ילדיו, לברגיאט.

2.7.1948 - פינוי הילדים לחיפה.

24.7.1948 - הקרב על הגבול ליד שמיר, בו נפצע חברנו חיים פלדי.

פינוי לחיפה - רחוב הגפן (1948)

מהמטבח שלי / רוית בן-זאב

עראק לימונים

השנה עץ הלימון שלנו נתן כמויות מטורפות של פרי, כך שבנוסף לליטרים של לימונצ'לו ששמורים אצלנו, ולצנצנות הריבה והלימונים שהכנו ושלחנו למשפחה - הפריזר שלנו מלא גם בהמון מיץ לימון. הימים החמים האלה הם הזדמנות נהדרת ליהנות מלימונדה קרה. אני אוהבת לימונדה חמוצה מאוד, שבמשפחתי קוראים לה - חמוצה כמו המוות. אתם מוזמנים לשחק עם כמויות הסוכר. למעלה, או אם אתם ממש באקסטרים - למטה.

לליטר לימונדה

2 כפות סוכר

מעט עלי נענע

מעט מים רותחים

600 מ"ל מיץ לימון

400 מ"ל מים

להגשה - עראק וקרח

אופן ההכנה

ממיסים את הסוכר במים רותחים. מוסיפים את הנענע וכותשים למיצוי הטעם. מוסיפים מיץ לימון ומים ומצננים היטב. בהגשה מוזגים לכל כוס מנת עראק, המון קרח, ולימונדה עד לסוף הכוס.

החידון של גדעון / גדעון ורדי

1. מי אמר "הפועל מסריח"?

א. שמעון מזרחי

ב. ראלף קליין

ג. מוני פנאן

ד. שמוליק מחרובסקי

2. מי לא היה בלהקה המלווה את שלמה ארצי?

א. דני רובס

ב. מיקה קרני

ג. פיטר רוט

ד. אמיר דדון

3. מי לא כיהן כח"כ בשלוש מפלגות?

א. אהוד אולמרט

ב. אורלי לוי אבקסיס

ג. ציפי לבני

ד. עמיר פרץ

4. מה היא בירת קליפורניה?

א. לוס אנג'לס

ב. סקרמנטו

ג. סן דייגו

ד. סן פרנסיסקו

5. באיזו שנה הושק האיפון הראשון?

א. 2005

ב. 2006

ג. 2007

ד. 2008

התשובות בעמוד 23.

קופים (ו' שרוקה):
"... מצביע קוף קומרצ'רו
מצביע קוף קומרצ'רו..."

"... קופי קופי הארנב
בלילות שובת רעב..."

כך שרנו אז, ילדי חברת הילדים בשמיר בשנות החמישים של המאה שעברה, כשהתקבצנו בחבורה מול משפחת קומרצ'רו, ההורים והילד, שפתחו בשביתת רעב כשהם ישובים-נשענים על קיר חדר האוכל הישן, מול "דשא הסרטים", אחרי שהוחלט להוציאם מהקיבוץ בעיצומה של "פרשת סנה".

ברקע לסיפור המקומי בשמיר עמדה פרשה שטלטלה

בין סוף 1952 לתחילת 1953 את תנועת הקיבוץ הארצי ומפלגת מפ"ם, שהייתה אז המפלגה השלישית בגודלה והתמקמה בקצה השמאלי של תנועת העבודה. הפרשה נודעה בשם "פרשת סנה", והחוקר אלי צור תיאר את הרקע לה כמתח ששרר בתוך המפלגה, בעיקר בין המרכיב הקיבוצי

למרכיב העירוני, שנאבקו על ההגמוניה במפלגה. לכך התלווה גם מתח בין "חטיבת" הקיבוץ המאוחד ל"חטיבת" הקיבוץ הארצי בתנועה הקיבוצית (שתיהן היו אז שותפות במפ"ם): האגף השמאלי, בהנהגת משה סנה ויעקב (קובה) ריפתין (עין שמר), קרא תגר על הנהגת התנועות הקיבוציות. הקיבוץ המאוחד של אז נקלע לעמדת נחיתות לאחר הקמת המדינה, וחש מנושל מהעמדה החלוצית-מעשית שתפסה עד אז מקום מרכזי ביותר בפעילות הציונית ובחזית ההתיישבות והביטחון של היישוב. ההקצנה השמאלית במפלגה איימה להרחיק אותה מהמערכת הפוליטית שבהנהגת מפא"י ולנתקה מהמחנה הציוני. נוצרה אז גם סתירה בין התכנים החינוכיים של התנועה, שראתה בבריה"מ את מנהיגת העולם החופשי, לבין זירת העשייה במדינה הצעירה. ההתקרבות של פלג השמאל במפ"ם למפלגה הקומוניסטית בארץ (מק"י) יצרה חששות גדולים, וכך

ביטא זאת יצחק בן אהרון מגבעת חיים, שהיה אז המזכיר המדיני של מפ"ם: "... אני מודאג מהתגוששות של הרים גדולים המוליכים בשדות עכברים קטנים ומבולבלים, חצי מק"יסטים ורבע מק"יסטים. יש להם בכיס 800 מיליונים שחיים במשטר סוציאליסטי והם מתבטלים וחיים בדלות מחשבה ומעשה. אין אנו משיבים להם. סנה משיב להם. הוא עושה אותם בעלי מניות בביזנס עצום וההשקעה הנדרשת היא קטנה מאד: לחתום על עצומה וכו' ...". כך נפתח גם בקיבוץ המאוחד וגם בקיבוץ הארצי, במקביל, מאבק נגד הפלג השמאלי שתמך בקו הקומוניסטי. בתוך כך אימצה הנהגת הקיבוץ הארצי מעין הגדרה מחודשת של תפיסת "הקולקטיביות הרעיונית", שכוונה עכשיו לכך שעל חברי הקיבוצים לקבל על עצמם את עמדות הנהגת התנועה (מאיר

יערי ויעקב חזן), כשלזו יש עדיפות על בחירה אידאולוגית שעלולה להביא לקצנה קומוניסטית בתנועה (ובהיבט אישי מאוחר יותר: זכור לי שבמחצית שנות התשעים, כשהייתי מזכיר הקיבוץ, באחד מימי רביעי לא הביאו מבית הקיבוץ הארצי את "התזיסים" של יורשי מאיר יערי לאותו שבוע, וכך נאלצנו לבטל שיחת

קיבוץ שאמורה הייתה לעסוק באיזה עניין רעיוני). לתוך המציאות הסבוכה הזו השתרבבה פרשת מרדכי אורן. אורן, חבר קיבוץ מזרע (בנו, משה, היה במחזור שלנו בתנועה הקיבוצית) שהשתייך לשמאל בהנהגת התנועה, היה שליח באירופה ובדצמבר 1951 נעצר בפראג, במסגרת מעצרים המוניים שביצעה הנהגת בריה"מ במדינות הגרורות שלה. בריה"מ של סטלין פעלה אז נגד מגמה של מדינות אלה לצאת מהתלות הקשה בשלטון הסובייטי, מגמה שהמבטא העיקרי שלה היה טיטו, מנהיג יוגוסלביה, שהודיע ב-1948 על יציאה מהברית עם בריה"מ. במשפטה של הקבוצה הגדולה של "נאשמים" (קבוצת סלנסקי) שבה נכלל גם אורן, שנפתח בנובמבר 1952, הם הואשמו כ"בוגדים טרוצקיסטים טיטואיסטים וציוניים ...". משפטי פראג היו חלק מהרדיפה האנטישמית של סטלין את מי שהוא הגדיר "הקוסמופוליטים חסרי השורשים" בשנים 1953-

1948, והוא התקיים בין משפט הסופרים ואנשי הרוח היהודים למשפט הרופאים.

אורן, שהיה כאמור מתומכיה הנלהבים של בריה"מ במפ"ם ושימש כשליח המפלגה באירופה, נעצר בפראג כשהיה בדרכו מברלין לציריך. יחד אתו נעצר גם קרוב משפחתו, שמעון אורנשטיין. במשפט הוא אולץ להעיד נגד מנהיגים מצ'כוסלובקיה ובראשם רודולף סלאנסקי, מזכיר המפלגה הקומוניסטית, ו"להודות" בכך שכסוכן השירות החשאי הבריטי הוא עסק בתיאום פעולות ריגול בגוש הקומוניסטי. הוא נדון ל-15 שנות מאסר, ואורנשטיין למאסר עולם. אורן שוחרר במאי 1956 ואורנשטיין כשנה לפניו (מפרוטוקול שיחת הקיבוץ בשמיר, 12.5.1956: "לרגל שחרורו של מרדכי אורן נאמרים דברי הערכה ע"י ליקא ולוצי"). ב-1963 טיהרו שלטונות צ'כוסלובקיה את אורן מהאשמות המשפט.

המעצר של אורן והמשפט, כחלק מהרדיפה של משטר סטלין נגד מתנגדים פוטנציאליים, העמיד את הנהגת הקיבוץ הארצי, שאורן היה חלק ממנה, בפני ברירה: האם להזדהות עם העולם הסוציאליסטי, או עם המפעל הציוני (יש להזכיר כי בכותרת של "על המשמר", עיתון התנועה, הופיעו המילים בסדר הזה: **לציונות לסוציאליזם ולאחוות עמים**). הנהגת הקיבוץ הארצי, גם לאחר לחצים כבדים של שותפותיה הפוליטיות, בחרה להתייצב לצידו של אורן ולהגן על התנועה הציונית. לעומת זאת, השמאל במפלגה ובתנועה דבק בתמיכה בבריה"מ ובתוך כך בהצדקת משפטי פראג, כולל האשמת מרדכי אורן. בתגובה לכך החליטה הנהגת התנועה לנקוט בצעדים חריפים נגד תומכי בריה"מ בהנהגת משה סנה, ומאיר יערי ביטא זאת בדברים נרגשים: "... כאשר יהודי זה [סנה] ... הביא את השוה"צ ואת מפ"ם לידי דיסקרדיטציה שלמה, עד כדי כך שמגרשים אותנו מכל מקום - וקובה [ריפתין] קבל זה בתענוג ... פתאום שמעו את מפ"ם: אני מאיר - מפ"ם, אני השוה"צ, ואני מבטא את דרכה ההיסטורית של השוה"צ, הזכרתי שלמען ציון לא נחשה ...". ובאותו עניין, בוויכוח בין דבקות בסוציאליזם של בריה"מ לדבקות בציונות, אמר יעקב חזן: "... בשבילי השוה"צ זוהי דמוקרטיה עממית בדרך. לדמוקרטיה עממית זו יש זכות לקיום ... דרושה החלטיות - החלטה נחרצת להגן על השוה"צ ... אפשר להתרגל לכל רעל טיפין, טיפין, אבל מוכרחים לגמור את זה בבת אחת ומיד ... התנועה צריכה להיות דיין..." (בישיבת הוועה"פ של הקבה"א, 31.12.1952).

כך פעלה הנהגת התנועה להרחקת אנשי השמאל מתפקידים מרכזיים, והכריזה על מסע טיהורים בתוך הקיבוצים: "... כל מי שאינו מקבל את חפזו של אורן, מוכרז כסוכן מק"י ויורחק מקיבוצו ..." (החלטת הוועד הפועל של הקבה"א, 17.12.1952). תומכי סנה נפסלו

מלכהן כמזכירים ומחנכים בקיבוצים, ול"גרעין הקשה" של תומכיו הוצגה ברירה: להפסיק להתנגד להחלטות התנועה, או לעזוב את הקיבוץ. מעניין שהיחס לאותם עוזבים לא היה רק של כעס, אלא שראו בהם גם סוג של אומללים שאיבדו את דרכם. בשמיר, למשל, בעת דיון בשיחת הקיבוץ במאי 1954 על חבר שהודיע על עזיבה בעיצומה של פרשת סנה (עוד לפני מקרה קומרצ'רו), אמר מקס: "אני רואה ב'וועד השלום' (קבוצת סנה) חברי קיבוצים מושרשים שעזבו וכיום בחטיבה של סנה, והם אומללים ושוברים".

לטלטלה הדרמטית הזו נקלעה משפחת קומרצ'רו משמיר. ישראל ובת זוגו רחל, מההשלמה הבולגרית, ובנם הקטן אלי. בקיבוץ נודע שבבחירות לכנסת השלישית, שנערכו בתאריך 26.7.1955, קומרצ'רו הצביע "ק" עבור המפלגה הקומוניסטית, והצהיר על כך בגלוי. בהתאם להחלטות הקיבוץ הארצי, התגובה של הקיבוץ הייתה הודעה למשפחה כי עליה לעזוב את הקיבוץ. קומרצ'רו התנגד להחלטה, פנה לסיוע משפטי ופתח בשביתת רעב עם משפחתו. ב-18.11.1955, לאחר כמה חודשים של עיסוק קדחתני בעניין, הועמסו בני המשפחה על משאית, בניגוד לרצונם, והועברו לתל אביב. בביטאון המפלגה הקומוניסטית "קול העם", שעקב ברציפות אחר הפרשה ופרסם מדי יום דיווחים עליה מכתב העיתון בצפון, הופיעה יומיים לאחר האירוע כתבה בכותרת: "חבר קב' שמיר ומשפחתו נחטפו בלילה הוסעו בכוח לת"א והושלכו ברחוב". בהמשך הושג, בתיווכו של אברהם הרצפלד שמונה לבורר יחיד בפרשה, סיכום שלפיו הקיבוץ ישלם למשפחה סכום מסוים כדי לסייע לה להסתדר בעיר, וכן ישלח אליה את החפצים שנותרו בחדרה בקיבוץ.

בעלון שמיר לא הופיעו דיווחים על הפרשה. ככל הנראה הייתה מגמה להימנע מפרסום יתר, בעיקר בעניין שילוח המשפחה מהקיבוץ. הדיונים בנושא נערכו במזכירות ובשיחת הקיבוץ, והנה כמה קטעים מרישומי שיחות הקיבוץ שנערכו במהלך הפרשה.

13.9.1955: "על סדר היום: הוצאתו של ישראל ק' מהקיבוץ. המזכירות מציעה להוציא מהקיבוץ בגלל אי הזדהות עם עמדת מפ"ם: הוא הצביע לכנסת השלישית בעד רשימת ק'. הקיבוץ אישר את הצעת המזכירות. ישראל ק': לא נאמר לי כאשר באתי לקבוץ שאני חייב לקבל באופן אוטומטי את עמדת התנועה ואסור לי לסטות ימינה או שמאלה. לא התחייבתי להיות כפוף להוראותיו של מאיר יערי".

8.10.1955: "בעקבות החלטתו של ישראל על שביתת רעב, באה הודעה של רחל שהיא תצטרף לשביתתו של ישראל כעבור יומיים. המזכירות החליטה להוציא את

כיוון שרשימה זו איננה כתבת תחקיר מעמיקה אלא תזכורת לפרשה שהעסיקה את הקיבוץ בעבר, לא נכנסנו לפרטי היחסים שבין ישראל קומרצ'רו לקיבוץ גם בתקופה שקדמה לפרשה, וגם לא לתכנים של "שיחות מדרכה" (היו כבר כמה מדרכות אז). בלי להיכנס לאותם פרטים, לא נראה נכון לנקוט כיום עמדה בעניין מה שנעשה או לא נעשה אז. ניתן להניח שהיום הדברים היו מתנהלים אחרת, שהרי בתקופות מאוחרות יותר היו רינונים על חברים שהצביעו למפלגות ימין, אבל לא מעבר לכך.

כספיה עצוב אפשר להזכיר את הסתככותו של הבן, אלי, בפרשת "פשע ישראלי" בלוס אנג'לס בשנת 1979, אם כי הדבר לא קשור, כמובן, לסילוק המשפחה מהקיבוץ.

רחל מסידור העבודה באם תצטרף לשביתה. דן: אני דורש הצבעה על כך למען לא יפורסם בעיתונות שהיו תומכים לישראל ורחל. **משה מן:** מה היה הנימוק של רחל להצטרפות לשביתה?

רחל: תהיה ההחלטה אשר תהיה אני מצטרפת לישראל במאבקו על זכויותיו בתור אדם ולא בתור מאבק פוליטי.

משה ה' (הרדוף, המזכיר באותה עת): אני מציע להצביע מי בעד הוצאת רחל מהקיבוץ. בעד הוצאת רחל מהקיבוץ הוחלט פה אחד. **משה ה':** מאחר שהשיחה החליטה להוציא את ישראל מהקיבוץ שאלנו אותו מה הוא רוצה והוא אמר שהוא רוצה (סכום מסוים) לסידור דירה בתל אביב. לאחר שישראל חזר מתל אביב דיברנו אותו והחלטנו לתת להם (סכום מסוים) ונוסף לזה להמליץ על הלוואה ... וישראל טבע (תבע) (סכום מסוים) חוץ מהלוואה. נאמר לישראל שבאם לא יקבל מה שהקיבוץ מציע לו הוא יוצא מסידור העבודה. לאחר שלא הגענו להסכם ישראל הוצא מסידור העבודה והוא הכריז על שביתת רעב. לאחר דיון במזכירות החלטנו להחזיר אותו לסידור העבודה ולהמשיך במשא ומתן דרך עורך דין - בהקדם האפשרי. נוסף לזה שניהם ימשיכו לעבוד ונשתדל לסדרם בעבודה בתנאי שזה לא ירגיז את החברים.

בן ציון פ': אני לא מתנגד שיחזור לסידור עבודה אבל המשא ומתן יכול לערוך (לארוך) המון זמן וזה לא רצוי.

משה ה': המזכירות מציעה להחזיר אותו לסידור ומביאה את החלטתה לשיחה ולהצבעה.

בצלאל: אני בטוח שמרבית חברי הקיבוץ מתנגדים להחזירו לסידור העבודה לאחר התנהגותו.

משה אהרון: להביא להצבעה את הצעת המזכירות משמא (משמע) לפתוח ויקוח (ויכוח).

הקיבוץ הצביע. בעד החלטת המזכירות 92 חברים, נגד - 4 חברים.

שוריקה: אני מוסיפה לדבריו של בצלאל ששביתתו היתה הצגה של רמאי שאכל בלילה ושבת ביום.

דידל: אני מאמין שיש צורך שבכל חברה שתהיה הזברה (הסברה) רצינית שלא היתה עד היום. הזברה בכל החברות עד לחבר הקיבוץ.

גיטל (גליה): "כדאי למחנכים לרסן את הופעתם הספונטאנית של הילדים לגבי המקרה הזה".

5.11.1955: "בענין ישראל ק' הוחלט לתת לפי (סכום מסוים) לנפש ועליהם בכל מקרה להוצא (לצאת) מהקיבוץ עד יום חמישי".

נזכור

נפטרו בחודש יולי

שם	תאריך לידה	תאריך פטירה
בנציון סולומנוביץ'	17/11/1919	25/07/2010
ג'ין לנדר	12/07/1926	08/07/1997
אמיל (מנדי) כהן	13/09/1921	11/07/1999
תמיר יניב	22/06/1968	14/07/2017
נילי ון דר מיר	30/11/1939	28/07/2018
שמחה הרדוף	09/06/1940	07/07/2021
דב סגל	18/07/1920	01/07/2000
דורה רזין	28/11/1914	04/07/1999
חגי עופר	10/10/1946	10/07/1980
יוסי עזר		10/07/2008
עמיר גלילי	12/10/1943	11/7/1983
בני וולפסון (וולפזון)	03/06/1953	11/07/1984
יהודה מנדלסון	1883	13/07/1954
מלי (מלכה) צלרינג	10/07/1917	14/07/1998
מאיר יחזקאל סגל	01/01/1880	15/07/1967
שפרינצה פוזיס	10/11/1892	15/07/1972
מרדכי (מוסיא) רזין	03/05/1915	18/07/1973
שושנה סגל	25/01/1900	24/07/1976
דוד (דווידקא) אדוט	02/06/1931	01/07/2023
ציפורה אורפז	15/12/1916	29/07/2004
אלישע יואלי	יוני 1948	30/07/1949

דורה רזין

הושלמה בהצלחה הוצאתה של חברת שלא"ג מהבורסה,
והפיכתה לחברה פרטית בבעלות קיבוץ שמיר וחברת
הפניקס. ברכות ואיחולי המשך הצלחה לשלאג, לעובדים
המסורים ולכולנו